

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

表妹² 萬福

ข้าผู้นี้...
วาสนาดี
เกินไต่

เฟิงไหล่เค่อ 蓬萊客 เขียน
สู่เฟิงฮวา แปะ

พาดหัวรัก

ทศลองอ่าน

表妹萬福

ย่าผู้หิ...
งามมาดี
เต็มใจ

Jamsai

เขียนโดย 蓮萊客 เขียน
คู่พิมพ์อวา แปล

ทศลองอ่าน

表妹萬福

ย่าผู้หิ...
งามมาดี
เต็มใจ

www.jamsai.com

Jamsai

ทศลองอ่าน

表妹萬福

ย่าผู้หิ...
งามมาดี
เต็มใจ

www.jamsai.com

Jamsai

คือทุกสิ่งที่มีชื่อมาจากใจ ๑๗ คู่กัน

หมอกพรางดอกให้ถึง โคมสะคราญใต้แสงโคม ดวงหน้าดวงามใสกระจ่างที่ล้างแค้นชาติ
ออกแล้วช่างให้เสน่ห์แตกต่างจากยามกลางวันไปอีกแบบ

เผยไยวอันไม่ได้ตั้งใจ ทว่ากลับห้ามสายตาไม่ได้ สายตาค่อยๆ เคลื่อนไปหยุดที่ริมฝีปาก
ซึ่งกำลังกินนมตุ๋นเผือกและเห็นหูหนูขาว

ริมฝีปากสีแดงจ๋าววทอประกายแย้ยวนคน ประหนึ่งเกสรที่แผ่หน้าหวานของบุปผาถึงตุ้มกึ่งบาน
ดึงดูดให้คนคิดอยากลิ้มลองรสชาติในนั้น

เมื่อครู่เพิ่งกินนมตุ๋นเข้าไปหนึ่งช้อน ริมฝีปากจึงเปรอะนมสีขาววาววับ ปลายลิ้นสีชมพูอ่อนนุ่ม
แลบออกมาน้อยๆ เสียริมฝีปากล่าง ยังไม่ทันได้มองให้ชัดก็หटकกลับเข้าไปอีกครั้งแล้ว

เผยไยวอันพลันรู้สึกล้าคอแห้งผาก รีบละลายตาออกไปทันที

มากกว่ารัก ข้าพเจ้านี้... วาสนาดีเกินใคร 2

เฉยใจไกลเค่อ เซียน ลู่เฉิงฮวา เปา

《表妹万福》 Vol.02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright @ Author:蓬莱客 Peng Lai Ke

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright @ 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2668-7

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 399 บาท

พินพูน

กระดาษখনอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เป็นอย่างไรรึบ้างคะ หลังจากติดตามการ 'จุก' ของเงินจยาผู้ในเล่มที่หนึ่งมาแล้ว นางจัตทุกมารยาหญิงออกมาใช้จนหมดเปลือกจริงๆ เลยใช่ไหมคะ ทั้งพูดเสียงอ่อนหวาน ทำตาปริบๆ ร้องไห้ แสดงละคร หรือกระทั่งการกอด ไม่รู้ว่าจะเผลยไว้อันจะยอมใจอ่อนให้หรือยังนะคะ แต่อย่างน้อยเขาก็มาสูขอนางกับท่านย่าและท่านแม่แล้ว

สำหรับเล่มนี้เงินจยาผู้จะต้องพบเจอการรังควานของ 'เซียวอินดัง' อีกครั้ง หลังจากเคยช่วยชีวิตเขาไปครั้งหนึ่ง คนผู้นั้นก็ไม่ยอมปล่อยนางสักที ครั่งนี้ถึงกับขอให้ฮ่องเต้พระราชทานสมรสให้ หวังให้นางไปเป็นชายารองของเขา หรือชีวิตนางต้องมีเซียวอินดังตามติดเหมือนเมื่อชาติก่อนอีก? เพราะเหตุการณ์เกออบฏต่างๆ ก็เกิดขึ้นเหมือนกับชาติก่อนไม่มีผิดเพี้ยน

เผลยไว้อันที่ติดตามสำคัญอยู่จะกลับมาตามสัญญาที่เคยให้ไว้กับเงินจยาผู้ได้หรือไม่ เงินจยาผู้จะกล้าปฏิเสธพระราชโองการฉบับนั้นหรือ จะยังมีเหตุผลฝืนใจเกิดขึ้นอีก สุดท้ายแล้ว 'ที่ปลอดภัย' ของเงินจยาผู้จะอยู่ที่ใด ร่วมติดตามกันต่อได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เงินจยาผู้ บุตรสาวสกุลเงิน ตระกูลพ่อค้าใหญ่แห่งเจียนโจว มีนิสัยอ่อนโยน ข่างอดอ่อน กล้าคิดกล้าพูด เป็นญาติผู้น้องของเหยี่ยวอัน
- * เหยี่ยวอัน บุตรชายคนโตสกุลเหยี่ยว ร่างกายอ่อนแอแต่เด็ก ได้รับการเรียกขานว่า 'มหาเสนาบดีอายุน้อย' เป็นคนฉลาดมีเหตุผล
- * เขียวเล็ก อวินจงอ่อง ถูกส่งไปอยู่ว่ินหนาน เป็นที่ระวางของฮ่องเต้ ขอบความสามารถเหยี่ยวอัน
- * เขียวอินถั่ง อวินจงอ่องชื่อจื่อ นิสัยเอาแต่ใจ อยากรู้อะไรก็ทำได้ ขอบเงินจยาผู้ตั้งแต่แรกเห็น
- * ซินฮูหยิน มารดาของเหยี่ยวอัน รักลูกล้ำเอียง มีอะไรล้วนให้เหยี่ยวจื่อหมัด ไม่สนทักกับเหยี่ยวอัน
- * ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลเหยี่ยว ท่านย่าสกุลเหยี่ยว รักและเป็นห่วงเหยี่ยวอันมาก อายุมากแล้ว สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง

* จางเฟิงถง

ชายาของเซียวอินถั่ง สามารถทำทุกอย่างได้เพื่อสามี
เกลียดเงิน ज्यादा

* ฉือหานเงิน

นักพรตหญิงที่อยู่ในวัดไป่เฮ้อ เป็นคนมากความสามารถ
เคยมีชื่อเสียงโด่งดังในเมืองหลวง

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

9

วันรุ่งขึ้น ภายใต้อำนาจขับฟากฝั่งมากมายของฐินผู้เฒ่า เงินจยาผู้
ก็ติดตามผู้ว่าการมณฑลเกาะไหวน่วน เหี้ยบย่างไปบนเส้นทางที่มุ่งหน้าสู่
เมืองหลวงโดยมีมารดาเมืองชื่อและจางเข้าร่วมเดินทางไปเป็นเพื่อน

ตอนที่ทอดทิ้งเฉวียนโจวไว้เบื้องหลังอีกครั้งนั้น เงินจยาผู้รู้ดีว่า
ช่วงชีวิตสุขสงบหนึ่งปีที่เหมือนขโมยมานี้ นับจากนี้คงจะจากนางไปไกล
ไม่มีทางหวนคืนกลับมาได้อีก

และในวันนี้ จากครั้งล่าสุดที่ได้พบเผยเวยออันก็ผ่านมาหนึ่งปีกับ
ยี่สิบสามวันแล้ว

เพื่อที่จะไปถึงเมืองหลวงก่อนหน้าพิธีขึ้นครองราชย์ของฮ่องเต้
พระองค์ใหม่ เกาะไหวน่วนจึงรีบเร่งเดินทางประหนึ่งไพลนกัน ในที่สุด
ก็มาถึงในช่วงย่ำค่ำของวันนี้

อีกสามวันจะถึงวันทำพิธีขึ้นครองราชย์ เขาเปลี่ยนเป็นชุดขุนนาง
ลมหายใจยังไม่ทันปรับให้สงบศึกก็เผลอจรวดถึงวันพຸ່งนี้ได้อีก รีบเดินทางไป
รายงานเรื่องหญิงสาวสกุลเงินยงกรรมพิธีการทันที ส่วนเงินจयाผู้ติดตาม
มารดากลับมาที่บ้าน

หลังเรื่องงานแต่งล้มเหลว ก่อนเมิ่งซื่อจะออกจากเมืองหลวงได้ทั้ง
บ่าวอาวุโสที่เป็นคู่สามีภรรยาเอาไว้วุฒิตุลาหาสน์สกุลเงิน หนึ่งปีกว่า
ที่ผ่านมาสองสามีภรรยาเฒ่าปิดกวาดเซ็ดถูคุณหาสน์เป็นอย่างดีเสมอมา
ในช่วงที่อ้วนจงอ่องตีเมืองหลวง ชุลงมุนอยู่หลายวันนั้น สองสามีภรรยาเฒ่า
ปิดประตูคุณหาสน์สนิท ไม่ได้รับความเสียหายสักนิด หลังช่วงุ่นวาย
ผ่านพ้นไป เดิมทีก็ยังไม่กล้าเปิดประตู จนมาไม่กี่วันนี้ที่ได้ยินคนพูด
ไปทั่วว่าแผ่นดินได้เปลี่ยนฮ่องเต้พระองค์ใหม่แล้ว ภายในเมืองหลวง
นอกจากข้อห้ามออกนอกที่ปักในตอนกลางคืน ยามกลางวันยังคงมี
ผู้คนไปมาพลุกพล่าน มองดูไม่ต่างอะไรกับแต่ก่อน สองสามีภรรยาเฒ่า
ถึงได้วางใจ นึกไม่ถึงว่าวันนี้เจ้านายจะกลับมาแล้ว จึงรีบเข้ามาต้อนรับ
อย่างยินดีทันที กว่าที่จะยกสัมภาระเข้ามาจนครบ ท้องฟ้าก็มีดลงแล้ว

รุ่งเช้าวันต่อมามีคนจากในวังมาเยือน ผู้ที่มาคือขันทีรูปโฉมอ่อนเยาว์
ผู้หนึ่ง เงินจयाผู้รู้จักเขา ขันทีผู้นี้มีนามว่าชุยอินสุ่ย เป็นบุตรบุญธรรม
ของหัวหน้าขันทีหลี่หยวนกั๋ย เป็นคนมีความสามารถมาก จงรักภักดีต่อ
หลี่หยวนกั๋ยกับเซียวเลี่ย เมื่อชาติก่อนในช่วงเวลาที่เซียวเลี่ยเป็นฮ่องเต้
ชุยอินสุ่ยเคยเป็นคนโปรดอยู่ภายในวังชั่วคราวหนึ่ง แต่ภายหลังเซียวเลี่ย
อายุยังไม่ถึงห้าสิบปีก็ป่วยหนักตายไปกะทันหัน หลังหลี่หยวนกั๋ยทำพิธี
ฝังศพให้เจ้านายแล้ว เซียวอินถึงที่ขึ้นมาเป็นฮ่องเต้ต่อคล้ายจะชิงช้าง

ชั้นที่ผู้นี้มาก ผ่านไปไม่นานก็หาเหตุผลมาโดยเขาตายตามไป

ชุยอินสู่ยเพิ่งจะติดตามบิดาบุญธรรมเหยียบย่างเข้าไปในวังหลวง อนาคตข้างหน้าสดใส จะล่องรู้ถึงชะตาชีวิตในภายภาคหน้าของตนเอง ได้อย่างไร ในตอนนั้นบิโบนำประทับรอยยิ้มกว้าง หลังสั่งให้ชั้นที่น้อย ที่ติดตามยกรางวัลมาให้เรียบร้อย ก็อ่านพระราชโองการให้เมิ่งชื่อกับ เงินจยาผู้ที่คุณเข้าอยู่ฟัง กล่าวว่าคุณสาวสกุลเงินมีความดีงามอย่างไร มีบุคลิกดั่งบันจีและเซียถึง* ในสมัยโบราณ รชชื่อชื่อได้รับแต่งตั้งเป็น รัชทายาทเมื่อใด นางจะได้รับแต่งตั้งเป็นชายารอง จากนั้นเอยให้กำลังใจ อีกรอบ สุดท้ายจึงบอกให้นางรั้งอยู่ที่เมืองหลวงก่อน รอการประกาศ แต่งตั้งในภายหลังอีกที

ในใจเมิ่งชื่อมองเผยไยวอันเป็นลูกเขยมานานแล้ว แล้วก็อยากให้ บุตรสาวแต่งงานกับเขาเท่านั้น ตลอดการเดินทางมาแม้จะรู้สึกกระวน กระวายใจ แต่ก็ยังโอบกอดความหวังว่าฮ่องเต้จะประทานบุตรสาวให้ แต่งงานกับเผยไยวอัน นี้ก็ไม่ถึงว่าจะได้ยินข่าวเช่นนั้นแต่เข้า ช่วงหนึ่ง ร่างจึงแข็งค้างอยู่ตรงนั้นไม่ขยับไหว

ชุยอินสู่ยคิดว่าเมิ่งชื่อดีใจจนอึ้งไปแล้ว จึงยิ้มเอยว่า "เมิ่งชื่อ ยังไม่รีบพบบุตรสาวท่านมารับพระราชโองการอีก ตระกูลท่านกำลังจะมี ผู้สูงศักดิ์แล้ว น่ายินดียิ่งนัก"

เมิ่งชื่อไม่พูดอะไร แต่หันหน้าไปมองบุตรสาว

เงินจยาผู้เอย "ขอขอบคุณชุยกงกง ทว่ารบกวนชุยกงกงช่วยส่งต่อ

* บันจี หมายถึงบันแจ ที่ชายของนางแอบเขียนตำรา 'ราชวงศ์อันยุคหลัง' แต่ยังไม่ทันเขียนจบก็ถูกจับ และตายในคุก บันแจจึงเขียนตำราต่อแทนที่ชายให้จบ ส่วนเซียถึง หมายถึงเซียเต้าอวิน สมัยเด็กตอนที่ เซียเต้าอวินแต่งกวีจากหัวชื่อหิมะ ได้บอกว่าหิมะเป็นเหมือนบุยหลิวที่เกิดจากลม เปรียบได้ไเพราะกว่าที่ชาย ที่บอกว่าเหมือนเกลือกที่โปรยปรายลงมา ดังนั้นทั้งสองคนจึงเป็นตัวแทนเปรียบเทียบถึงสตรีที่มีความสามารถ

คำพูดของผู้້น้อยได้หรือไม่ ผู้້น้อยตระหนักว่าตนเองด้อยต่ำ มิกล้ำสร้าง
ความเลื่อมเสียมให้แก่ราชวงศ์ ขอร้องให้ฝ่าบาททรงเรียกคืนพระราชโองการ
ด้วยเจ้าคะ"

ชุยอินสูยอึ้งไป รู้สึกไม่อยากจะเชื่อหูตนเองอยู่บ้าง "นี่เป็นพระเมตตา
อันใหญ่หลวง ท่านกลับไม่ยอมรับไว้กระนั้นหรือ"

เงินจยาผู้ตอบกลับ "ชุยกงก มีใช้ว่าผู้້น้อยไม่ยอมรับ แต่เพราะ
ไว้ความดีความชอบจึงมิกล้ารับรางวัลต่างหาก ยิ่งกับพระเมตตานี้ ผู้້น้อย
ขอบังอาจ รมกวนกงกบอกกล่าวมาที่เถิดว่าผู้້น้อยมีดีอันใด ไฉนวันนี้
จึงได้รับพระเมตตาอันสูงส่งเพียงนี้"

ชุยอินสูยเหลือบมองนางคราหนึ่ง

ในระหว่างที่ฮ่องเต้พระองค์ใหม่กำลังยุ่งวุ่นวายอยู่กับหลายเรื่อง
เหตุใดยังต้องถ่ายทอดพระราชโองการเช่นนี้ลงมา ชุยอินสูยยอมเดาได้
เกรงว่าชื่อจื่อจะต้องตราบุตรสาวสกุลเงินผู้นี้ จึงไปขอร้องต่อหน้าฮ่องเต้
เดิมทีก่อนเขาจะมายังนี้ก็ประหลาดใจอยู่บ้างว่าเป็นโงมงามใดที่ทำให้
ชื่อจื่อเปลื้องแรงใจเช่นนี้ด้วยได้ เมื่อครู่ยามได้พบ เห็นว่าเป็นสตรีคิ้วเรียว
ผมหดดำ ดวงหน้าดงาม เรือนร่างสะอิดสะอ้งประหนึ่งภาพวาด ยากจะ
พรรณนาจริง ๆ ในใจเขายังรู้สึกมั่นใจกับการคาดเดาของตนเอง

แต่คำพูดนั้นก็กลับไม่สะดวกจะพูดออกมา ฟังจากน้ำเสียงของบุตรสาว
สกุลเงินผู้นี้ ก็ไม่ถึงว่าจะไม่ยอมรับพระราชโองการ แล้วก็ไม่ว่านาง
ไม่มักใหญ่ใฝ่สูงจริงๆ หรือแค่ปฏิเสธไปอย่างนั้น ชั่วขณะหนึ่งเขาคาดเดา
ไม่ถูก จึงตีหน้าเคร่งเอ่ย "คุณหนูเงิน ท่านรู้หรือไม่ว่าตนเองกำลังพูดสิ่งใด
หากท่านไม่รับก็นับเป็นการขัดขืนพระราชโองการ ท่านคิดดีแล้ววี"

เมิ่งชื่อหัวใจเด่นถี่รัว เตรียมจะเอ่ยปากห้ามเงินจยาฝู กลับเห็น บุตรสาวโงกศิระะ "ผู้น้อยจะกล้าขัดขืนพระราชโองการได้อย่างไร เมื่อคุณนี้ก็พูดแล้ว ผู้น้อยเพียงแต่ตระหนักว่าตนด้อยต่ำ ไม่คู่ควรรับความเมตตา เพียงนี้จากราชวงศ์จึงขอร้องให้ฝ่าบาททรงเรียกคืนพระราชโองการเจ้าค่ะ"

ชุยอินสู่ยตกตะลึง ใคร่ครวญแล้วก็เอ่ย "ช่างเถอะ เรื่องเช่นนี้ ข้าเพิ่งเคยพบเจอเป็นครั้งแรก ในเมื่อท่านตั้งต้นเพียงนี้ ข้าก็จะกลับไปส่งต่อคำพูด รอดู..."

เดิมเขาอยากจะพูดว่า 'รอดูโชคของท่านเอง' แต่ก็กลืนกลับไปอีกครั้ง แม้แต่น้ำชายังไม่ดื่ม กลับตัวนำคนออกไปทันที

ทันทีที่เหลือชั้นที่จากไป เมิ่งชื่อก็ดึงตัวเงินจยาฝูเข้าไปในห้องพร้อมปิดประตูทันควัน

"อาฝู ลูกไม่ต้องกลัวหรอกนะ หนก่อนที่คุณชายใหญ่มาเยือนเคยให้ พูหยกกับท่านย่าลูกเอาไว้ บอกว่าเป็นของดูต่างหน้าบิดาเขา เขาให้ไว้กับท่านย่าลูกเป็นของแทนสัญญา ก่อนออกเดินทางมาครั้งนี้ท่านย่าลูกมอบ พูหยกให้แม่ บอกว่าหากไม่ได้ใช้แล้วก็ให้แม่หาโอกาสส่งคืนคุณชายใหญ่ แม้ทุกวันนี้จะไม่รู้ว่าตัวเขาอยู่ที่ใด แต่ในเมื่อยังมีของแทนสัญญาชิ้นนี้อยู่ แม่จะไปหาสูหยินผู้เฒ่าสกุลเฉยทันที ขอให้สูหยินผู้เฒ่าออกหน้าให้ ดีไม่ดีอาจจะหลีกเลี่ยงเรื่องนี้ได้"

เมิ่งชื่อสภาพจิตใจว่าวุ่นไม่ทันคิดให้กระจ่างก็เตรียมตัวออกไปทันที แต่เงินจยาฝูขวางเอาไว้เสียก่อน

"ท่านแม่ วันนั้นพี่ใหญ่เผยก็แค่พูดไปเช่นนั้นเอง บัดนี้ผ่านมานาน เพียงนี้แล้ว ดีไม่ดีเขาอาจจะเปลี่ยนใจไปแล้วก็ได้ เรื่องนี้ไม่ต้องตั้งสกุลเฉย

เข้ามาเกี่ยวข้องกับด้วยหรือเจ้าคะ ลูกเองก็ไม่ได้กลัว คำพูดพูดออกไปแล้ว
อย่างไรก็รอดูอีกทีเถิด ลูกแค่ไม่ยอมแต่งงานกับพระโอรสของฝ่าบาท
เท่านั้น กับเรื่องนี้ฝ่าบาทจะทรงตัดศีรษะลูกเสียหรือ"

เมิ่งซื่อเห็นบุตรสาวมีสีหน้าเรียบเฉยก็อึ้งไป คือนั้นสภาพจิตใจนาง
ลับสนว่าวุ่นไม่เคลคลาย กระสับกระส่ายนอนไม่หลับไปตลอดทั้งคืน

วันรุ่งขึ้นก็มีคนจากวังหลวงมาเยือนอีกครั้ง หนั้นนอกจากชุยอินสู่ย
ที่มาเมื่อวาน ยังมีขันทีวัยกลางคนผู้มีใบหน้าเมตตาอีกผู้หนึ่ง เมื่อเมิ่งซื่อ
ได้ยินว่าเขาสกุลหลี่ เป็นหัวหน้าขันทีข้างกายฮ่องเต้ก็รีบคารวะอย่าง
นอบน้อมทันที มองดูท่าทางเขาค่อนข้างเป็นมิตร คล้ายจะไม่ได้มาหาเรื่อง
นางจึงค่อยวางใจลงได้

หลี่หยวนก้วยบอกให้เมิ่งซื่อเรียกตัวเงินจยาผู้มา จากนั้นไล่คนอื่นๆ
ออกไปทั้งหมด เหลือแค่นางเพียงคนเดียว แล้วกวาดตามองนางสักพัก

"บุตรบุญธรรมของข้าเล่าเรื่องเจ้าให้ข้าฟังหมดแล้ว ข้ากลัวว่า
เจ้าจะไม่เข้าใจเรื่องราวจึงยังไม่ได้กราบทูลขึ้นไป แต่ตัดสินใจมาถามเจ้า
ด้วยตนเองก่อน เกิดอะไรขึ้นกับเจ้าหรือ ใจนิจขวัญกล้าเพียงนี้ เรื่องดีๆ
เช่นนี้คนมากมายร้องขอยังขอไม่ได้ แต่เจ้ากลับกล้าเมินเฉยเสียหรือ"

น้ำเสียงของเขาไม่หนักแน่นแล้วก็ไม่เบา ไม่อาจบ่งบอกอารมณ์ได้

เงินจยาผู้รู้ว่าหัวหน้าขันทีข้างกายเสี่ยวเฉยี้ผู้นี้เป็นคนซื่อตรง ไม่ใช่
คนเลวร้าย จึงตั้งสติก่อนเอ่ย "ขอบคุณหลี่กงกิงที่เป็นห่วงเจ้าคะ ผู้น้อย
รู้สึกซาบซึ้งใจมากนัก ทว่าในพระราชโองการของฝ่าบาทมิได้ทรงบอกถึง
เหตุผลที่พระราชทานพระเมตตาเป็นล้นพ้นเช่นนี้ ผู้น้อยใคร่ครวญเองแล้ว

ก็คิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ในอดีตมีอยู่ครั้งหนึ่งที่องค์รัชลัษของราชลำนักร
ไปปรากฏตัวยังเมืองเฉวียนโจว บิดตายทั่วยั้งเมืองแล้วตามจับคนไปทั่วย
ที่บ้านผู้น้อยมีผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่งบุกเข้ามา สุดท้ายผู้น้อยถูกคนผู้นั้น
พาขึ้นรถม้า ช่วยเขาออกจากเมืองไป สถานการณ์ในเวลานั้นอันตราย
อย่างยิ่ง ทุกวันนี้เมื่อผู้น้อยย้อนนึกถึงยังคงจดจำได้ชัดเจนเหมือนเพ็ง
เกิดขึ้นตรงหน้า ผู้น้อยขอบังอาจคาดเดาว่าผู้สูงศักดิ์ในวันนั้น บางที
อาจจะเป็นชื่อจื่อ"

หลี่หยวนกั้ยไม่ตอบ

เงินจยาผู้คุกเขาให้เขา "หลี่กงกง ก่อนหน้านี้ตอนที่ฝ่าบาททรง
กำจัดกบฏ ผู้น้อยอยู่ที่เฉวียนโจวก็ได้ยินข่าวคราวว่าทุกสถานที่ที่กองทัพ
ของฝ่าบาทเคลื่อนผ่านไม่ได้ทำร้ายราษฎรแม้แต่น้อย ฝ่าบาททรงรัก
ราษฎรประดุจบุตรหลาน ทุกคนในใต้หล้าต่างเทิดทูน ผู้น้อยเองก็เคารพ
เทิดทูนยิ่ง เมื่อวานนี้ผู้น้อยก็บอกต่อชุยกงกงแล้ว่าตนเองด้อยต่ำ มิกกล้า
สร้างควมเสื่อมเสียให้แก่ราชวงศ์เป็นอันขาด หากฝ่าบาทมีพระเมตตา
ต่อสกุลเงินด้วยเรื่องในปีนั้นละก็ ขอร้องหลี่กงกง โปรดส่งต่อคำพูดของ
ผู้น้อย ขอให้ฝ่าบาทพระราชทานพระเมตตาเป็นอย่างอื่นแทนได้หรือไม่
เจ้าคะ"

เงินจยาผู้เอย่จบก็ค้อมกายลงต่ำ ก้มศีรษะหน้าผากจดพื้น คุกเข่า
ค่านับอยู่นาน

หลี่หยวนกั้ยจับจ้องไปที่เงินจยาผู้ ในแววตาค่อยๆ ปรากฏ
ควมประหลาดใจขึ้นมา เขานิ่งเงียบไปสักพักจึงเอ่ย "ช่างเถอะ เดิมที
ข้าหลงคิดว่าเจ้าพูดเหลวไหลเพราะไม่เข้าใจเรื่องราว ถึงได้มาหาดูสักครั้ง

ในเมื่อเจ้าทราบเรื่องดี หลังกลับไปเช้าจะไปส่งต่อคำพูดให้เจ้า ส่วนจะสำเร็จหรือไม่ นั่น ต้องดูที่พระราชวินิจฉัยของฝ่าบาทแล้ว"

ตอนที่หลี่หยวนกั้ยกลับถึงวังหลวง เชียวเลี่ยยังจจดอยู่กับงานตามเดิม จวบจนตอนเย็นพอมีเวลาพักบ้างแล้วถึงได้นึกออก ถ้ามขึ้นมาในที่สุด "บุตรสาวสกุลเงินผู้นั้น เจ้าไปดูนางแทนเราแล้วหรือไม่ แม้จะบอกว่าวันนั้นสกุลเงินมีบุญคุณช่วยชีวิตฉันถึง แต่ในเมื่อจะแต่งตั้งเป็นชายารอง ความสามารถก็ต้องพอไหวอยู่บ้าง"

หลี่หยวนกั้ยจึงตอบกลับ "ทูลฝ่าบาท ความสามารถของบุตรสาวสกุลเงินไม่มีปัญหา เพียงแต่มีเรื่องหนึ่ง ไม่ทราบว่าควรทูลพระองค์ดีหรือไม่"

เชียวเลี่ยพลิกฎีกาในมือ "ว่ามา"

หลี่หยวนกั้ยเอ่ย "กระหม่อมไปพบหญิงสาวผู้นั้น ฟังนางพูดมารอบหนึ่ง กระหม่อมจะถ่ายทอดให้พระองค์ฟังพะยะค่ะ" พูดจบก็บรรยายประโยคที่เงินจยาผู้พูดให้เชียวเลี่ยฟังโดยไม่ตกหล่นสักคำ

แรกเริ่มเชียวเลี่ยยังพลิกฎีกาอ่านอยู่ก่อนจะค่อยๆ หยดลง เยกหน้าขึ้น สีหน้าแสดงความไม่พอใจน้อยๆ แค้นเสียดใจ "พูดเช่นนี้แสดงว่านางไม่พอใจกับสิ่งที่เราเลือกให้?"

หลี่หยวนกั้ยตอบ "กระหม่อมมิทราบ ถึงได้ส่งคำพูดต่อพระพักตร์พะยะค่ะ ฝ่าบาททรงพระปรีชา จะทรงจัดการอย่างไรก็ได้ แต่บุตรสาวตระกูลพ่อค้าผู้หนึ่งเท่านั้น จะมีความรู้มากสักเพียงใดกัน"

เชียวเลี่ยนั่งเงยไปสักพัก ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ "ช่างเถอะ ในเมื่อ

นางไม่ยินยอม เราเองก็ไม่สะดวกจะบีบคั้น ฟรุ้งนี้เจ้าไปอีกกรอบ มอบของ
 อย่างอื่นให้แทนแล้วไล่คนกลับไปเถอะ"

หลี่หยวนก้วยยิ้มเอ่ย "ฝ่าบาททรงพระปรีชา กระหม่อมรับทราบแล้ว
 พระยะคะ"

"ฝ่าบาท!"

ทันใดนั้นที่ประตูตำหนักพลันมีเสียงสตรีผู้หนึ่งดังขึ้น หลี่หยวนก้วย
 เยกหน้าไป เห็นเป็นโจวซืออ้อมสวมอาภรณ์ชาววังหรรษาเดินนวยนาดมา
 ในมือนางกำนัลด้านหลังผู้หนึ่งถือสำหรับอาหาร จึงเผยยิ้มขึ้น เดินไป
 ต้อนรับพร้อมเรียก "พระชายา"

โจวซือเดินมาถึงข้างกายเขียวเลี้ยว ก่อนหันไปมองหลี่หยวนก้วย

หลี่หยวนก้วยกล่าวลาออกไป นางกำนัลผู้นั้นวางสำหรับอาหารลงแล้ว
 ก็มหัน่าจากไปเช่นกัน

รอบด้านไม่มีผู้ใดแล้ว โจวซือเดินขึ้นหน้าไปเอ่ยเสียงอ่อนหวาน
 "ฝ่าบาท เมื่อคืนพระองค์ไม่ได้เสด็จกลับตำหนักบรรทม หม่อมฉันได้ยิน
 อีงถึงบอกว่าพระองค์ทรงอยู่อ่านฎีกาถึงรุ่งสาง หม่อมฉันไม่สบายใจ
 จึงมาเข้าเฝ้า พระองค์ทรงพักผ่อนด้วยการเสวยอะไรก่อนดีหรือไม่พะคะ"
 เอ่ยจบก็เดินไปด้านหลัง บีบนิ้วดบ่าให้เขียวเลี้ยวอย่างนุ่มนวล

เขียวเลี้ยวยิ้มพลางเอ่ย "ทำให้เจ้าเป็นห่วงแล้ว รัชศกใหม่เพิ่งเริ่มต้น
 ยากจะไม่มีเรื่องให้ทำมากมาย รอพ้นช่วงนี้ไปแล้วเราก็จะว่าง ช่วงนี้
 สุขภาพเจ้าไม่ค่อยดี กลับตำหนักบรรทมไปพักผ่อนก่อนเถอะ รอบประเดี้ยว
 อ่านฎีกาของวันนี้เสร็จ เราก็จะกลับไปแล้ว"

โจวซือผ่อนลมหายใจออกมาซู้ๆ เก็บมือกลับมาพลางยิ้มเอ่ย

"เช่นนั้นหม่อมฉันทูลลากลับไปก่อนแล้ว ฝ่าบาทเองก็อย่าทรงหักโหมมากเกินไปนะเพคะ"

เสียวเลียวยิ้มผงกศิระชะ มองส่งแผ่นหลังของนางค่อยๆ จากไปในตอนที่ก้มหน้าลง ใจที่พลันหยุดเต้นทำอีกครั้ง หันกลับมา "ฝ่าบาทมิใช่หม่อมฉันตั้งใจแอบฟัง แต่ว่าเมื่อครู่นี้มาถึงหน้าห้องพอดี ได้ยินบางประโยคโดยไม่ตั้งใจ บุตรสาวสกุลเงินผู้นั้นช่างไม่รู้จักความปราชณาดีของผู้อื่นเสียบ้างเลย อาศัยที่วันนั้นช่วยส่งอินดังออกจากเมืองไปหนหนึ่ง ถึงกับไม่เห็นราชวงศ์อยู่ในสายตาเช่นนี้แล้ว ฝ่าบาททรงยอมผ่อนปรนให้นางได้อย่างไรกันเพคะ"

เสียวเลียยเงยหน้าขึ้น ข้าเสียมองนางครั้งหนึ่ง ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ "ถ้าอย่างนั้นตามความเห็นของเจ้าควรจะทำเช่นไร"

ใจที่ตอบ "สิ่งที่นางทำเป็นการขัดขืนพระราชโองการ! ไม่ต้องแต่งตั้งนางเป็นชายารองของบุตรชายหม่อมฉันแล้ว ในเมื่อนางไม่เป็นก็ยังมีคนอื่นมากมายนักที่อยากจะเป็น จับนางโยนไปที่โรงซักผ้า ผ่านไปอีกสักพักค่อยมาลองดูกันอีกที หม่อมฉันไม่เชื่อว่านางจะยังกล้าอวดดีเช่นนี้อีก"

เสียวเลียยขมวดคิ้ว "ช่างเถอะ ก็แค่เด็กสาวชาวบ้านไม่รู้จักรกฎระเบียบจะไปถือสาหาความนางเช่นนี้เพื่ออะไร เรื่องนี้เอาตามนี้ เจ้ากลับไปเถอะ"

"ฝ่าบาท!"

ใจที่กล่าวดังจะเอ่ย หลีหยวนกู่ก็พลันรีบเข้ามา ค้อมตัวกราบทูล "ฝ่าบาท สุหยินผู้เฒ่าสกุลเฉยมาขอเข้าเฝ้าฝ่าบาทพะยะค่ะ"

เสียวเลียยอึ้งไปก่อนเอ่ยถาม "สุหยินผู้เฒ่าอยู่ที่ใด"

"ยังรออยู่ที่หน้าประตูตำหนักหว่านหยางพะยะคะ"

เซียวเลี้ยววงฟู่กันลงพร้อมลุกขึ้น "เร็วเข้า รีบไปพาผู้อาวุโสเข้ามา!"

หลี่หยวนกู่เดินทางไปถึงข้างประตูหว่านหยาง เห็นหญิงชราแต่งกายเต็มยศยืนอยู่ด้านนอกประตูตำหนัก เกร่างหนึ่งทอดบนพื้นเงียบๆ ภายใต้แสงโคม เขาก้าวไปข้างหน้า ข้ามธรณีประตูสูงอันนั้นพลางยิ้มเอ่ย "ปล่อยให้สูหยินผู้เฒ่าต้องรอนาน เป็นความผิดของผู้่น้อย สูหยินผู้เฒ่ารีบเข้ามาเถอะขอรับ"

ระหว่างที่เขาพูด ชั้นที่น้อยสองคนก็ยกเกี้ยวหามตามมาอย่างรวดเร็ว แล้วค้อมตัวลงวางบนพื้น

"สูหยินผู้เฒ่า ระยะเวลาที่ฝ่าบาทยังประทับที่อุทยานตะวันตก ระยะเวลาประมาณหนึ่ง เชิญสูหยินผู้เฒ่าขึ้นเกี้ยว ให้พวกเด็กๆ ไปส่งท่านเถอะขอรับ"

สูหยินผู้เฒ่าผงกศีรษะให้หลี่หยวนกู่ก่อนยิ้มเอ่ย "รบกวนหลีกกงแล้ว ขอขอบคุณที่เป็นห่วงข้า แต่ข้าของข้ายังคืออยู่ อีกร่างภายในวังหลวงจะกล้าทำตัวเกินฐานะได้อย่างไร รบกวนหลีกกงนำทางด้วย ข้าเดินไปด้วยตนเองก็พอแล้ว"

หลี่หยวนกู่เอ่ยเกลี้ยกล่อมอีกสองสามคำ เมื่อเห็นนางยังคงดื้อรั้นไม่ยอมขึ้นเกี้ยว ก็ได้แต่บอกให้ชั้นที่น้อยเดินแบกเกี้ยวตามมาอยู่ข้างๆ ส่วนตนเองถือโคมเดินนำทางสูหยินผู้เฒ่าสกุลเฉยเข้าไปในประตูอุทยานตะวันตก เดินผ่านสวนเจียวหยวน สุดท้ายมาถึงยังตำหนักเจิงกวง

โจวซื่อกลับไปแล้ว เซียวเลี้ยยยืนรออยู่ด้านหน้าตำหนัก ทันทีที่ได้ยิน

เสียงดังมาจากข้างนอกก็กลับตัวเดินออกไปต้อนรับทันที เห็นหญิงชรา ถือไม้เท้าเดินเข้ามาโดยมีหีบหิ้ววนกุ่มช่วยประคองอยู่

ไม่ได้พบกันนานหลายปีแล้ว แม้อีกฝ่ายจะดูชรากว่าในความทรงจำของพระองค์มากนัก แต่พระองค์ก็ยังคงจดจำได้ในทันที นี่ก็คือสุหยีนผู้เฒ่าสกุลเผยนั่นเอง

เพียงไม่กี่ก้าวเสียวเลียก็ลงมาจากบันไดตำหนัก ก่อนจะเอ่ยอย่างไม่พอใจ "ไม่ได้สั่งให้เชิญสุหยีนผู้เฒ่าขึ้นกี่ยามหรือกรี!"

ไม่รอให้หีบหิ้ววนกุ่มเปิดปาก สุหยีนผู้เฒ่าสกุลเผยก็เอ่ยขึ้นก่อน "ขอพระทัยฝ่าบาทที่ทรงห่วงใย ฝ่าบาทอย่าได้กล่าวโทษหีบหิ้ววนกุ่มเลย เป็นเพราะหม่อมฉันไม่อยากจะเสียมารยาทเองเพคะ" เอ่ยจบก็ค้อมกายลงคารวะเสียวเลีย

เสียวเลียเดินเข้าไปประคองไว้ทันทีพร้อมเอ่ย "ลุกขึ้นเถิด" ก่อนประคองนางเดินขึ้นบันไดตำหนัก พาเข้าไปข้างในด้วยพระองค์เอง

โดยไม่ต้องให้สั่ง หีบหิ้ววนกุ่มก็ยกเก้าอี้ลายปักตัวหนึ่งเข้ามาแล้ว ขณะที่สุหยีนผู้เฒ่าเอ่ยปฏิเสธซ้ำๆ

เสียวเลียเอ่ยอย่างจริงจัง "ทุกวันนี้เรายังจำเรื่องราวสมัยเด็กได้ดี มารดาเราจากไปเร็ว สุหยีนผู้เฒ่าปฏิบัติต่อเราประหนึ่งลูกหลานแท้ๆ เพียงชั่วพริบตาเวลาก็ผ่านไปแล้วหลายสิบปี สิ่งต่างๆ ยังคงเหมือนเดิม แต่คนกลับเปลี่ยนไป บัดนี้เราโชคดีได้กลับเข้ามาในเมืองหลวงอีกครั้ง ช่วงไม่กี่วันก่อนก็คิดอยากไปเยี่ยมสุหยีนผู้เฒ่าเช่นกัน เพียงแต่มีเรื่องราวมากมายติดพัน ช่วงเวลาหนึ่งไม่อาจมีโอกาสดำเนินไปได้ จึงคิดรอเผยโยวอัน กลับมาก่อน นี่ก็มาถึงว่าเรายังไม่ทันไปหา สุหยีนผู้เฒ่ากลับมาเยี่ยมเรา

ก่อนแล้ว เป็นความผิดของเราเอง หากสุหยินผู้เฒ่ายังตั้งต้นไม่ยอมนิ่ง
เช่นนั้นเรายินเป็นเพื่อนสุหยินผู้เฒ่าก็พอ" กล่าวจบก็สั่งให้หลี่หยวนก้วย
ยกเก้าอี้ของพระองค์ออกไป

สุหยินผู้เฒ่าถึงได้ยอมนั่งลงไปอย่างไม่เต็มใจ

เซียวเลี้ยถามถึงสุขภาพของนาง ทั้งยังถามถึงสถานการณ์ภายในจวน

สุหยินผู้เฒ่าเอ่ยตอบ "อาศัยบารมีที่ฝ่าบาททรงเป็นห่วง สุขภาพ
ของหม่อมฉันยังคงดีอยู่พะคะ เพียงแต่บุตรหลานของหม่อมฉัน ก่อนหน้านี้
ไม่แยกแยะถูกผิด คล้อยตามผู้อื่นเขา สร้างความลำบากให้กับฝ่าบาท
ไม่น้อย ฝ่าบาทพระทัยกว้างทรงไม่ถือสาหาความ หม่อมฉันรู้สึกซาบซึ้งใจ
ยิ่งนัก"

หลังเซียวเลี้ยยกทัพมาถึงเมืองหลวงแล้วได้รับการสนับสนุนให้
ขึ้นครองราชย์ ก็พระราชทานอภัยโทษด้วยความเมตตา ชุนนางเก่าของ
ขุนอันต้องนอกจากคนสนิทแล้ว คนอื่นๆ ที่เหลือขอแค่ถวายฎีกาแสดง
การสนับสนุนก็จะไม่ถือสาหาความเรื่องในอดีต ล้วนละเว้นโทษให้ทั้งสิ้น

ยกตัวอย่างเช่นคนจำพวกโจวซิง เผยเฉวียน ตอนแรกที่ทางผู้ตั้ง
ก่อกบฏ เพื่อเป็นการตัดขาดความสัมพันธ์ที่มีต่อเซียวเลี้ยไม่ให้ถูกลากไป
เกี่ยวข้องด้วย จึงถวายฎีกาตำหนิว่าเขาเป็นขุนนางกบฏ ตอนที่เซียวเลี้ย
ขึ้นครองราชย์ คนเหล่านี้ก็เป็นคนกลุ่มแรกที่ถวายฎีกาอธิบายสถานการณ์
ของตนเองเช่นกัน บอกว่าก่อนหน้านี้ถูกบีบบังคับ ถึงได้พูดอะไรที่ผิดใจ
ตนเองออกไป

เผยชีวจื่อยังเป็นเช่นนี้ ก่อนหน้านี้เพื่อจะสร้างความคิดความชอบจึง
ปิดบังสุหยินผู้เฒ่าสกุลเผยไปขอรับคำสั่งเป็นผู้นำทัพต่อกรกับทหารผู้ตั้ง

ทำการขัดขวางต่างๆ นานา จนใจที่ในช่วงเวลาสำคัญไม่อาจปกป้องเมืองเอาไว้ได้ ระหว่างหลบหนีก็ถูกเชียวอื่นถึงจับเป็นเชลย หลังเชียวเลียเข้าเมืองหลวง เชียวอื่นถึงส่งต่อจดหมายสำนึกผิดที่เผยแพร่ชื่อเสียขึ้นมา บอกว่าเขารู้สึกเสียใจภายหลังมากนัก ยินดีจงรักภักดีต่อฮ่องเต้พระองค์ใหม่ และขอร้องให้ลงโทษสถานเบา

ความจริงแล้วต่อให้ไม่มีเชียวอื่นถึงเป็นตัวกลางขอร้อง เชียวเลียก็ไม่มีเจตนาจะสร้างความลำบากให้แก่บุตรหลานสกุลเผยแพร่อยู่แล้ว จึงพระราชทานอภัยโทษให้อย่างรวดเร็วพร้อมปล่อยเขากลับบ้าน และเพียงแค่วรรดาศักดิ์กั้วงที่เขาเพิ่งได้มาไม่นานแทนการลงโทษไปเท่านั้น

สูหยินผู้เฒ่าเอ่ยจบก็ลุกขึ้นยืนอีกครั้ง ต้องการขอบคุณพระเมตตาของเชียวเลีย เชียวเลียลุกขึ้นมาประคองนางนั่งลงอีกหนก่อนจะถอนหายใจเอ่ย "สูหยินผู้เฒ่าไม่จำเป็นต้องเก็บไปใส่ใจ เรามีเซคนที่ไม่เข้าใจเรื่องราวสถานการณ์ในตอนนั้นมีผู้ใดบ้างไม่ถูกบีบบังคับ กลับเป็นเราที่รู้สึกละอายใจต่อสูหยินผู้เฒ่า เพิ่งจะเข้าเมืองหลวงมาก็รีบบรรดาศักดิ์ของคุณชายรองแล้ว เรายังใจกว้างใจ แต่จะอย่างไรคุณชายรองก็เคยทำร้ายผู้ใต้บังคับบัญชาของเรา หากไม่ทำเช่นนั้นคงยากจะทำให้ทุกคนยอมรับ แต่สูหยินผู้เฒ่าวางใจได้ สกุลเผยแพร่เคยสร้างความดีความชอบให้แก่ต้าเว่ย บรรดาศักดิ์กั้วงยังคงมีอยู่ตามเดิม วันหน้าเมื่อมีโอกาสจะต้องมอบคืนให้กับบุตรหลานสกุลเผยแพร่อีกครั้งอย่างแน่นอน"

สูหยินผู้เฒ่าเอ่ย "ฝ่าบาทตรัสหนักไปแล้ว! ทุกวันนี้หากำลังสำนึกผิดอยู่ที่บ้าน กระทำความผิดร้ายแรงเช่นนี้ลงไป ฝ่าบาททราบดีชีวิตเขาเอาไว้

ก็นับเป็นพระเมตตาอันใหญ่หลวงแล้ว หม่อมฉันซาบซึ่งใจมากนัก จะยังมีความคิดเป็นอื่นอีกได้อย่างไรพะคะ"

"สุหยินผู้เฒ่าฉลาดเฉลียวมาโดยตลอด ในเมื่อไม่กล่าวโทษเรา เราก็สบายใจแล้ว บอกให้เขาสงบจิตใจลงก่อน วันหน้ายังมีโอกาสให้เขา ตอบแทนราชสำนักอีกมาก"

สุหยินผู้เฒ่าเอ่ยขอบคุณ เชี่ยวเฉียกกล่าวอีกหลายประโยค ขณะเดียวกัน ก็คอยสังเกตสีหน้าของหญิงชรา

"สุหยินผู้เฒ่ามีเรื่องใดหรือไม่ หากมี แค่พูดออกมาก็พอ ขอแค่เรา ทำได้ย่อมตอบรับทุกอย่าง"

สุหยินผู้เฒ่ายิ้มเอ่ย "ในเมื่อฝ่าบาททรงมองออกแล้ว เช่นนั้นหม่อมฉัน ก็ขอลูกตามตรง ที่หม่อมฉันมาครั้งนี้ก็มาเพื่อเรื่องงานแต่งงานของโยวอัน หลานชายคนโตพะคะ"

เฉียวเฉียกขยับไป จากนั้นก็ดีใจอย่างมาก "ก่อนหน้านี้โยวอันได้รับคำสั่ง จากเราให้ไปยุติเหตุจลาจลที่อูซื่อจั้ง อีกไม่กี่วันน่าจะใกล้กลับมาแล้ว ไม่รู้ว่าสุหยินผู้เฒ่าหมั้นหมายเขาให้กับบุตรสาวสกุลใด รีบบอกมาเร็วเข้า เราเต็มใจออกหน้าให้ จะได้จัดการโดยง่าย!"

สุหยินผู้เฒ่าเอ่ย "ขอบพระทัยในเจตนาอันดีของฝ่าบาท มิใช่ สกุลอื่นใด แต่เป็นบุตรสาวของสกุลเงินแห่งเฉวียนโจว นามว่าเงินจยาผู้นางเองก็มีโชคนอก ถือเป็นหลานสาวของสะใภ้รองของหม่อมฉัน หาก พูดถึงลำดับญาติแล้วก็นับว่าเป็นญาติผู้น้องของโยวอันพะคะ"

เฉียวเฉียกเล็งเล็งน้อย "บุตรสาวสกุลเงินผู้นี้ใช่ที่เมื่อสองวันก่อน เพิ่งติดตามผู้ว่าการมณฑลผู้เจี้ยนเกาไหวหย่วนเข้ามาในเมืองหลวงหรือไม่"

สุหยินผู้เฒ่ายิ้มตอบ "ใช่เพคะ"

เซียวเลี้ยอั้งจันไป

สุหยินผู้เฒ่ายังคงมีสีหน้าเป็นธรรมชาติ

"ฝ่าบาททมิทรทราบ ตอนที่บุตรสาวสกุลเงินยังเด็ก นางมักจะมาวิ่งเล่นอยู่ข้างกายหม่อมฉันบ่อยๆ ไยวอันรู้จักนางมาตั้งแต่เด็ก เพียงแต่ตลอดมาหม่อมฉันไม่เคยทราบบว่าไยวอันมีใจให้นาง จนกระทั่งเมื่อปีก่อน ช่วงที่ฝ่าบาทถูกบีบให้เคลื่อนทัพ หม่อมฉันได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากไยวอัน ถึงได้ทราบว่าเขาผูกใจให้ญาติผู้น้องสกุลเงินมานานแล้ว เพียงแต่ในยามนั้นมีเรื่องราวให้ทำ จำต้องคอยทุ่มเทกำลังอยู่เคียงข้างฝ่าบาท ไม่มีเวลามาสงใจเกี่ยวกับเรื่องชายหญิง เขาขอร้องหม่อมฉันซ้ำๆ ให้หม่อมฉันคอยดูแลเรื่องนี้แทนเขา รอเมื่อโอกาสอันเหมาะสมมาถึง ให้ไปสู่ขอนางที่สกุลเงิน

ในที่สุดวันนี้เรื่องใหญ่ก็สำเร็จแล้ว หม่อมฉันได้ยืนยันว่าคนสกุลเงินติดตามผู้ว่ากรมณฑลผู้เจี้ยนเข้ามาเมืองหลวงเมื่อสองวันก่อน ในนั้นมีบุตรสาวสกุลเงินอยู่ด้วย คล้ายจะเป็นเจตนาของฝ่าบาท หม่อมฉันเองก็ไม่ทราบว่าฝ่าบาททรงเรียกตัวนางเข้าเมืองหลวงมาด้วยเหตุใด เดิมคิดอยากไปตามคนสกุลเงินตรงๆ แต่ก็กลัวว่าคนสกุลเงินจะไม่สะดวก บอกกล่าว ฝ่าบาทเองก็ทราบบว่าไยวอันรู้ความมาตั้งแต่เด็กๆ หลายปีมานี้ไม่เคยขอร้องให้หม่อมฉันทำอะไรเพื่อเขามาก่อน มีเพียงเรื่องนี้เท่านั้น ดังนั้นหม่อมฉันจึงจดจำคำฝากฝังในวันนั้นของเขา อาศัยที่ว่าแต่ก่อนเคยมีหน้ามีตาเล็กน้อยเบื้องพระพักตร์ฝ่าบาท จึงน้อมบ่ามเข้าวังมาขอเข้าเฝ้าเพคะ"

สุหยินผู้เฒ่ากล่าวต่ออีกว่า

"มีทราบบว่าฝ่าบาททรงเรียกตัวบุตรสาวสกุลเงินเข้าเมืองหลวงมา ด้วยเรื่องอันใดหรือเพคะ หากไม่ขัดกับเรื่องแต่งงานของไยวอัน หม่อมฉัน ก็จะได้วางใจรีบไปส่งขุนนางที่สกุลเงินแทนไยวอัน ในเมื่อไยวอันก็อายุไม่น้อยแล้ว หม่อมฉันเองก็หวังจะเห็นเขามีครอบครัว ตั้งรกรากมั่นคงได้ในเร็ววัน"

สุหยินผู้เฒ่าเอ่ยจบก็มียิ้มมองไปที่เซียวเสี่ยว

เซียวเสี่ยวหนึ่งไปชั่วขณะ ก่อนลุกพรวดขึ้นมาประหนึ่งสะดุ้งตื่นจากฝัน

"ก่อนหน้านี้เราไม่รู้ว่าไยวอันกับบุตรสาวสกุลเงินมีสายสัมพันธ์เช่นนี้ ต่อกัน! สุหยินผู้เฒ่าวางใจได้ ที่เราเรียกตัวคนสกุลเงินเข้าเมืองหลวงมา ไม่ได้มีเรื่องอื่นใด แต่ก่อนหน้านี้สกุลเงินเคยมีบุญคุณต่อฉันถึง เราแค่ต้องการมอบรางวัลให้สกุลเงินเท่านั้น ไม่มีปัญหาใดๆ กับเรื่องแต่งงานของไยวอันทั้งสิ้น!"

สุหยินผู้เฒ่าเอ่ย "ขอบพระทัยเพคะ"

เซียวเสี่ยวทอดถอนใจ "บอกสุหยินผู้เฒ่าตามตรง ก่อนหน้านี้ ตอนยังอยู่ที่ภูตัง เราเคยถามไยวอันเรื่องแต่งงานอยู่หลายครั้ง หวังว่า เขาจะมีครอบครัวได้ในเร็ววัน เขากลับเอาแต่ปฏิเสธ เราเองก็ทำอะไร ไม่ได้ ไยวอันติดตามเรามาหลายปี สร้างความดีความชอบมากมาย บัดนี้มีเรื่องมงคลเราจะไม่มอบรางวัลให้ได้อย่างไร เราไม่เพียงแต่จะมอบ การแต่งงานให้เขา ข้ายังต้องจัดอย่างใหญ่โตด้วย สุหยินผู้เฒ่าวางใจได้!"

สุหยินผู้เฒ่าลุกขึ้นยืนทูลลา เซียวเสี่ยวส่งนางออกจากอุทยาน ตะวันตกด้วยพระองค์เอง หลังกลับมายังคั้งนั่งอยู่หลังโต๊ะตามเดิม ทว่า กลับค่อยๆ ใจลอยออกไป จากนั้นก็เรียกเหล่าหยาบก๊วยเข้ามา ถามไถ่ถึง

เรื่องบุตรสาวสกุลเงิน

หลี่หยวนก้วยเอ่ยตอบ "หญิงสาวผู้นั้นท่าทางค่อนข้างสง่างาม กิริยามารยาทน่ามอง คำพูดคำจาจาก่อนหน้านี้กระหม่อมได้ถ่ายทอดต่อพระพักตร์แล้ว ฝ่าบาททรงวินิจฉัยเองได้ แต่หากยังไม่วางพระทัยกระหม่อมจะไปเรียกตัวนางเข้ามาในวัง เมื่อฝ่าบาทได้พบแล้วก็จะทรงทราบเองพะยะค่ะ"

ตอนแรกเซียวเลี้ยวผงกศีรษะ แต่คิดไปแล้วก็ส่ายหน้าอีกครั้ง

"ในเมื่อโยวอันปักใจต่อนาง นางจะไม่ได้ดีได้อย่างไรกัน เรียกไปเรียกมาเกรงว่าจะทำให้นางตกใจเสียมากกว่า เช่นนั้นก็ช่างเถอะ"

หลี่หยวนก้วยเอ่ยอย่างจริงจัง "ฝ่าบาทวางพระทัยได้ หากกระหม่อมทูลเท็จแม้สักครึ่งคำ ถึงเวลานั้นฝ่าบาททรงสะบัดศีรษะกระหม่อมได้เลยพะยะค่ะ"

เซียวเลี้ยวหัวเราะเสียงดัง

นานแล้วที่ไม่ได้มีความรู้สึกสบายใจเช่นนี้ ในใจประหนึ่งได้ปล่อยวาง ก้อนหินก้อนหนึ่ง ทว่าก็แอบรู้สึกเสียดายอยู่ด้วยเช่นกัน

พอถึงช่วงอายุอย่างเฉยไยวอันเช่นนี้ สำหรับบุรุษทั่วไปต่างแต่งงาน มีครอบครัวไปนานแล้ว แต่เขากลับอยู่ตัวคนเดียวเสมอ ไม่ต้องงារให้มีสตรีมาคอยอยู่ปรนนิบัติข้างกาย วันหนึ่งในที่สุดก็มีที่พึ่งพิง เซียวเลี้ยวจะไม่รู้สึกโล่งใจได้อย่างไร

เพียงแต่นอกเหนือจากความรู้สึกโล่งใจแล้วก็เป็นเรื่องที่เฉยไยวอันไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้ต่อหน้าพระองค์สักคำ ถ้าไม่ใช่เพราะวันนี้ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลเฉยมาหา พระองค์ก็คงไม่รู้ และหากมิใช่บุตรสาวสกุลเงินผู้นั้นเอ่ยปากปฏิเสธการแต่งงานก่อน พระองค์ก็เกือบจะทำผิดพลาดไปเช่นกัน

จึงอดรู้สึกผิดขึ้นมาอีกครั้งไม่ได้

หลังเชียวเลียหัวเราะก็ค่อยๆ กลับไปเหม่อลอยอีกครั้ง ก่อนจะเอ่ยขึ้น "ไปเรียกชื่อจื่อมา"

หลี่หยวนกู่ยกออกไป ในเวลาหนึ่งถ้วยชา* ที่ด้านนอกตำหนัก ก็มีเสี้ยงผีเท้าด้งมา

เชียวอึ้งถึงก้าวเข้ามาข้างใน คุณเข้าให้เชียวเลีย ปากเอ่ยเรียก "เสด็จพ่อ"

เชียวเลียสั่งให้เขาลุกขึ้น

เชียวอึ้งถึงเอ่ย "เสด็จพ่อ ลูกอยากมาหาเสด็จพ่อพอดี หลายวันมานี้ ลูกยุ่งอยู่กับการจัดการงานของกองทัพตลอดเวลา วันนี้เพิ่งจะพอจัดการเรียบร้อย นับจำนวนรวมของผู้บัญชาการทหาร ทหารรักษาชายแดน ในสังกัดห้าค่ายเรียบร้อย ในบัญชีรายชื่อบันทึกชื่อสมาชิกทั้งหมด สามล้านสองแสนห้าหมื่นหกพันสามร้อยเจ็ดสิบสามนาย แต่ความจริงแล้วก็แค่จำนวนครึ่งหนึ่งจากทั้งหมดเท่านั้น สาเหตุหลักๆ ลูกจะรีบเขียนลงไปในฎีกาถวายให้เสด็จพ่อได้ทอดพระเนตรพะยะค่ะ"

เชียวเลียผงกศีรษะ "เห็นได้ว่าแต่ก่อนในราชสำนักมีการใช้อำนาจในทางที่ผิดมากมายนัก วันหน้ายังมีภารกิจสำคัญอีกมาก ลำบากเจ้าแล้ว"

เชียวอึ้งถึงเอ่ยตอบ "การช่วยเสด็จพ่อแบ่งเบาภาระ เดิมทีถือเป็นเรื่องหน้าที่ลูกอยู่แล้ว อีกอย่างลูกเองก็ไม่ได้เบื่องแรงอะไร จะลำบากได้อย่างไรกัน กลับเป็นเสด็จพ่อ วันพรุ่งนี้ก็เป็นวันทำพิธีขึ้นครองราชย์แล้ว หลายวันมานี้เสด็จพ่อทรงงานหนักทุกวัน ค็นี่นี้ควรจะบรรทมให้เร็วหน่อย

* หนึ่งถ้วยชา เป็นคำเปรียบ หมายถึงช่วงเวลาที่ยาวมาก บางตำรากล่าวว่ายาวนานประมาณ 10-15 นาที

พินฟูร่างกายให้สมบุรณจึงจะดีพะยะคะ"

เซียวเลี่ยยอมยิ้ม "เรารู้ อีนั่ง ที่เราเรียกเจ้ามาเพราะมีเรื่องหนึ่ง
เกี่ยวข้องกับเจ้า ต้องการจะบอกแก่เจ้าสักคำหนึ่ง"

"เสด็จพ่อมีพระประสงค์จะตรัสสิ่งใด สามารถตรัสมาได้เต็มที่
พะยะคะ"

เซียวเลี่ยผงกศีรษะ "ช่วงก่อนหน้านี้เพิ่งงมหาเรา บอกว่าในอดีต
เจ้าเคยได้รับการช่วยเหลือจากสกุลเงินแห่งเฉียนโจว นางอยากแต่งตั้ง
บุตรสาวสกุลเงินเป็นชายารองเป็นการตอบแทน ก่อนหน้าที่เราไม่รู้
เรื่องราวเบื้องหลัง คิดว่าเหมาะสมจึงรับปากไป วันนี้ถึงได้รู้ว่ามีเรื่อง
ไม่สะดวกอยู่ เดิมทีสกุลเงินเป็นญาติกับสกุลเฉย ตั้งแต่เด็กบุตรสาวของ
พวกเขาก็มีสายสัมพันธ์อันดีกับโยวอัน มีหน้าซำก่อนหน้านี้ยังมีสัญญา
แต่งงานกัน เพียงแต่ติดเรื่องสงคราม ถึงได้ทำให้เสียเวลาไป ตอนแรก
ไม่รู้ก็แล้วไปเถิด แต่ตอนนี้รู้แล้ว จะผูกสัญญาแต่งงานผิดๆ ได้อย่างไร
ดังนั้นเราจึงเปลี่ยนความตั้งใจ สกุลเงินมีบุญคุณต่อเจ้า เรื่องนี้ยอมต้อง
ตอบแทน เราเปลี่ยนของรางวัลเป็นอย่างอื่นก็พอแล้ว เรื่องนี้ให้จบกันไป
วันหน้าไม่ยกขึ้นมาพูดอีก"

สีหน้าเซียวอีนั่งถึงแข็งค้างไปเล็กน้อย

เซียวเลี่ยจับจ้องไปที่เขา ผ่านไปครู่หนึ่งก็เอ่ยถามซ้ำๆ "เป็นอะไรไป
เจ้ายังมีอะไรจะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกอย่างนั้นรี"

เซียวอีนั่งประสานสายตากับพระบิดาของตนเอง เห็นพระองค์
มองมาที่ตน ในสายตาคล้ายแฝงไปด้วยประกายครุ่นคิด จึงหลุบตาลง
เอ่ยอย่างนอบน้อม "ลูกรับฟังการจัดการของเสด็จพ่อ เสด็จพ่อตรัส

ถูกต้องแล้ว แต่พระราชทานรางวัลอื่นให้สกุลเงินก็พอพะยะค่ะ"

เซียวเลี่ยนจึงรีบไปลักพัก ถึงได้เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ "ดียิ่ง พงษ์นี้หลังเสร็จพิธีขึ้นครองราชย์ เราก็จะแต่งตั้งเจ้าเป็นรัชทายาท ให้กรมพิธีการจัดพิธีแต่งงานให้เจ้ากับเฟิงถง ส่วนชายารอง หากมีผู้ที่เหมาะสม เราก็จะคอยมองไว้ให้เจ้าเช่นกัน"

วันรุ่งขึ้นก็คือพระราชพิธีขึ้นครองราชย์ของฮ่องเต้พระองค์ใหม่ รัชศกใหม่กำหนดชื่อเรียกเป็นเจาผิง จะเริ่มใช้ตั้งแต่วันขึ้นปีใหม่ ในปีหน้า ส่วนในปีนี้จะใช้รัชศกต่อจากตอนที่ฮ่องเต้ไฉ่เฉียนยังครองราชย์อยู่ เป็นรัชศกเจิงหนิงที่เจ็ด เดือนหก วันที่ยี่สิบหก

ในวันนี้ช่วงยามจื่อชุนนางกรมพิธีการกับชุนนางกองพิธีบวงสรวงก็มาถึงแท่นบูชาหยวนชิว ช่วงยามอินเก้าเสนาบดี ชุนนางเมืองหลวงลำดับหลักชั้นเจ็ดขึ้นไป ชุนนางต่างเมืองลำดับหลักชั้นสี่ขึ้นไป ทุกคนล้วนมาถึงกันหมดแล้ว ยืนเรียงแถวกันอยู่สองฝั่งของแท่นบูชาหยวนชิว ด้วยท่าทางจริงจังและเสียบสงบ ทหารมากกว่าหมื่นนายยืนเรียงแถวจากวังหลวงมุ่งไปทางประตูทิศเหนือ ยืนคุ่มกันปิดเส้นทางไม่ให้คนผ่านไปยังแท่นบูชาหยวนชิว ราษฎรจำนวนนับไม่ถ้วนจะคุกเข่าอยู่สองข้างถนนที่ปิดเพื่อรอฤกษ์มงคล ต้อนรับฮ่องเต้พระองค์ใหม่ออกจากวัง เริ่มต้นพิธีค้ำบัพ้าดิน

ตามที่สำนักหอดูดาวหลวงกำหนด ฮ่องเต้พระองค์ใหม่จะออกจากวังมาในยามชื่อ ยามชื่อสามเค่อมาถึงแท่นบูชาหยวนชิว จากนั้นเริ่มต้นทำพิธี

ตอนนี้เหลือเวลาอีกแค่สองเค่อก็จะถึงยามเช้าแล้ว

เที่ยวเลียสวมฉลองพระองค์ชุดพิธีการ บุคลิกองอาจเปี่ยมด้วยอำนาจ เต็มไปด้วยกลิ่นอายของโอรสสวรรค์ ทำให้คนไม่กล้ามองตรงๆ พระองค์ยังคงรั้งอยู่ในตำแหน่งเชิงกวาง ขุนนางผู้ติดตามอย่างเสนาบดีกรมพิธีการ งามสือยงกับขุนนางกองพิธีบวงสรวงหลุนีเห็นพระองค์ประทับบนพระที่นั่ง หนึ่งไม่ไหวติงคล้ายกำลังรอผู้ใดอยู่ พวกเขาต่างนั่งสงสัย มองสบตากัน คราหนึ่ง

ผ่านไปอีกครึ่งเค่อ งามสือยงกำลังคิดเปิดปากเอ่ยเตือนเรื่องเวลา พลันมีเสียงฝีเท้ารีบเร่งดังมาจากด้านนอกตำหนัก เมื่อหันไปมองก็เห็น ชูยอินสู่ยิ่งเข้ามาก่อนหยุดกึก พลันคุกเข่าอยู่บนพื้นอิฐทองคำ สีหน้า ปิติยินดี

"ทูลฝ่าบาท ได้ทำเผยแพร่กลับมารายงานตัวแล้ว! กำลังรออยู่ข้างนอก ตำหนักพะยะคะ!"

ฮ่องเต้ลูกพรอดทันควัน หัวคิ้วคลายออก เผยแววตาวินดี

"รีบเรียกเข้ามา!"

ชูยอินสู่ยิ่งขานรับ รีบวิ่งออกไปอีกครั้ง หลังผ่านไปครู่หนึ่งก็มีเสียง ฝีเท้าหนักแน่นดังขึ้น งามสือยงกับหลุนีเห็นบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง แสงอาทิตย์ ที่ส่องลอดเข้ามาในตำหนักเชิงกวางตกกระทบลงบนร่างเขาขณะก้าวผ่าน ธรณีประตู

ขณะเขาเดินก้าวยาวๆ เข้ามา สภาพเขาค่อยเพ่งกลับมาจาก เดินทางไกล สภาพดูเหน็ดเหนื่อยยิ่ง บริเวณหว่างคิ้วคล้ายมีแววอ่อนล้า งามๆ ทว่าดวงตากลับทอประกายเจิดจ้าสว่างไสวประดุจแสงจันทร์

ขณะเดียวกันก็ตุนึงสงบตั้งสายลมบริสุทธี

บุคคลิกเช่นนี้ให้มอหาทว้ท้งราชสำนักตัวเว่ยในชวงลปีที่ผ่านมานอกจากเผยโยวอันขุนนางอายุน้อยที่เคยมีชื่อเสียงโด่งดังไปทว้เมืองหลวงผู้นั้นแล้ว ยังจะมีผู้ได้อีก

แม้ไม่ได้พบกันนานหลายปีจนเด็กหนุ่มในปีนั้นกลายเป็นชายหนุ่มแล้ว แต่จางสี่อยงกับหลูฉียังคงจดจำได้ในทันที นอกจากความตกใจก็นึกเข้าใจขึ้นมามาในทันทีเช่นกัน

ผู้ที่ฮ้องเต้พระองค์ใหม่กำลังรออยู่ ในที่สุดก็มาถึงแล้ว

เผยโยวอันตามเขี้ยวเลียเข้าไปที่ตำหนักด้านหลัง ก่อนคุกเข่าลงคานับพระองค์อย่างเต็มพิธีการทันที หลังกลับมายุ่ดตัวตรงจึงเอ่ย "เมื่อวานกระหม่อมเดินทางมาถึงซานเมืองหลวง ได้ยินว่าพิธีขึ้นครองราชย์ของฝ่าบาทจะจัดขึ้นในวันนี้ จึงรีบเร่งออกเดินทางมาทั้งคืน รุ่งสว่างวันนี้เพิ่งเดินทางมาถึงตัวเมือง นายกองบอกกระหม่อมว่าเขาได้รับคำสั่งจากฝ่าบาทว่าหากเห็นกระหม่อม ให้รีบพากระหม่อมเข้าวังในทันที กระหม่อมเกรงว่าจะทำให้ฝ่าบาทเสียฤกษ์มงคล จึงยังไม่ทันจัดการเครื่องแต่งกายให้เรียบร้อย หากเสียมารยาทไต่ไป ขอฝ่าบาทพระราชทานอภัยให้ด้วยพะย่ะค่ะ"

เขี้ยวเลียบิบบ่าเขา เอ่ยด้วยความยินดี "เรารู้อยู่แล้วว่าเจ้าจะต้องกลับมาทันเวลา การเดินทางเป็นเช่นไรบ้าง"

"โชคดีที่ไม่ผิดต่อพระราชดำริของฝ่าบาท ตลอดการเดินทางกลับมาล้วนราบรื่นดี ขอพระทัยฝ่าบาทที่ทรงห่วงใย ขอฝ่าบาทโปรดให้เวลา

กระหม่อมหนึ่งคืน พรุ่งนี้เข้ากระหม่อมจะถวายฎีกา เล่าเรื่องการเดินทาง
อย่างละเอียดอีกทีพะยะค่ะ"

"เจ้าพัก่อนให้ตีเถิด ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนเพียงนั้น ข้าไปไม่กี่วัน
ก็ไม่เป็นไร!" เชี่ยวเลียเอ่ยปลอบ

ด้านนอกตำหนักแว่วเสียงฆ้องดังมา เวลาที่ฆ้องเต้จะต้องออกจาก
วังหลวงไปยังแท่นบูชาหยวนชิวขยับเข้ามาอีกหนึ่งเค่อแล้ว

เฉียวไ้วอันกำลังจะเอ่ยปากเตือน เชี่ยวเลียพลันเรียกเขาด้วยสีหน้า
จริงจัง

"ไ้วอัน!"

"ฝ่าบาทโปรดรับสั่ง" เฉียวไ้วอันเอ่ย

เชียวเลียเดินย่ำอยู่ในตำหนักไปมาหลายก้าวก่อนหยุดลง

"ไ้วอัน เดิมตำแหน่งฆ้องเต้ที่เราคิดวางเว้นเอาไว้ หากวันหน้ามี
ข่าวคราวของฆ้องเต้ขึ้นน้อย ตำแหน่งก็จะกลับไปเป็นของเขา แต่จนใจ
ที่วันนั้นบรรดาขุนนางต่างไม่ยินยอม เรายากจะเอ่ยปากปฏิเสธ เจ้าคง
ไม่คัดค้านต่อการขึ้นครองราชย์ของเราใช่หรือไม่"

เชียวเลียกล่าวจบก็จ้องเขม็งมาที่เฉียวไ้วอัน

เฉียวไ้วอันยิ้มน้อยๆ เอ่ยอย่างเคารพ "ฝ่าบาท แม้ตัวกระหม่อม
จะอยู่ระหว่างเดินทาง แต่ก็ได้อ่านหนังสือเรียกร้องของราษฎรที่ปะอยู่
หน้าประตูเมือง บนนั้นเขียนว่า 'คุณธรรมอันยิ่งใหญ่ แผ่นดินของปวงชน'
กระหม่อมเห็นด้วยยิ่ง นับแต่อดีตฮ่องเต้ผู้มีปรีชาล้นทราบว่าได้หล้านี้
มิใช่ของคนเพียงผู้เดียว แต่เป็นบ้านเมืองของราษฎรทุกคน บัดนี้ฝ่าบาท
ทรงขึ้นครองราชย์ตามเจตนาฟ้า วันหน้าตรองตรวจตราความทุกข์เข็ญของ

ราษฎรในใต้ห้ำ เลือกใช้งานผู้มีความสามารถ หากแผ่นดินสงบสุข
ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข กระทบม่อมยังจะเห็นเป็นอื่นได้อย่างไร

ยามนั้นดวงตาของเซียวเลี้ยวเป็นประกายระยับ หัวเราะเสียงดัง
ก่อนจะเอ่ย "เรารู้อยู่แล้วว่าโยวอันเป็นดังแขนของเรา! เราเตรียมชุดพิธีการ
ให้เจ้าเรียบร้อยแล้ว เจ้ารีบไปเปลี่ยนเสีย แล้วติดตามเราไปยังแท่นบูชา
หยวนชิว ดูการขึ้นครองราชย์ของเราในวันนี้!"

เผยโยวอันกล่าว "ขอบพระทัยฝ่าบาท" ตอนที่เขากำลังจะเอ่ยขอตัว
ออกไปก็ถูกเรียกรั้งไว้อีกครั้ง

"ยังมีอีกเรื่องต้องบอกเจ้า ตอนนี้นำบุตรสาวสกุลเงินแห่งเฉียนโจว
อยู่ในเมืองหลวง เมื่อคืนท่านย่าเจ้ามาพบเรา สู้อนางให้แทนเจ้า
เราอนุญาตแล้ว อีกไม่กี่วันจะมีประกาศสมรสพระราชทานออกไป
เจ้าสนใจแล้วหรือไม่"

แววตาเผยโยวอันวูบไหว เขาชะงักไปเล็กน้อยก่อนตอบ "สนใจ
กระทบม่อมแล้วพะยะคะ ขอบพระทัยในพระเมตตาของฝ่าบาท"

เขาตอบรับด้วยน้ำเสียงเคารพนอบน้อม

ชุดพิธีการที่เซียวเลี้ยวพระราชทานให้เผยโยวอันเป็นเกี้ยวหยกกระย้า
แปดสาย ชุดแดงขอบน้ำเงินเข้ม เข็มขัดหนังห้อยพู่หยก ถุงเท้าขาว
รองเท้าดำ

นี่เป็นชุดพิธีการของอ่องระดับสูงสุดในราชสำนักต้าเว่ย

ในวันนั้นเผยโยวอันติดตามฮ่องเต้พระองค์ใหม่มาปรากฏตัวที่
แท่นบูชาหยวนชิว เป็นพยานการเริ่มยุคสมัยใหม่ของต้าเว่ย แล้วก็อาศัย

วิธีการไม่ปกติเช่นนี้กลับมากอยู่ในสายตาผู้คน ปรากฏตัวในราชสำนัก
อีกครั้งหลังเวลาผ่านมานานหลายปี

หลังกลับจากการค้ำบัรพรพชนที่แทนนุชาหยวนชิว ขุนนางผู้นำพิธี
จะนำขุนนางทุกคนที่เหลือไปยังบันไดหินหน้าตำหนัก ยืนหันหน้าไปทาง
ทิศเหนือ ทำการค้ำบัรสามครั้งกราบเก้าครั้งไปทางซ้ายเฉียงที่อยู่บน
บัลลังก์ หลังผ่านขั้นตอนปลุกย่อยมากมายเรียบร้อย กรมพิธีการก็ส่ง
ขุนนางออกมาประกาศแต่งตั้งใจชื่อเป็นสองเฮา ชื่อคือเซียวอั้งถึงเป็น
รัชทายาท

มาถึงตอนนี้พิธีขึ้นครองราชย์ก็ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว

วันที่สอง กรมพิธีการประกาศพระราชโองการออกมาสองฉบับ
พร้อมกัน

ฉบับแรกเป็นพระราชโองการเกี่ยวกับพระราชพิธีอภิเษกสมรสของ
รัชทายาทกับจางเฟิงถิง

ฉบับที่สองเป็นพระราชโองการเกี่ยวกับสมรสพระราชทานของ
บุตรชายคนโตตระกูลเว่ยกั้วกงเผยไยวอั้น กับบุตรสาวสกุลเงินแห่ง
เจวียนโจวเงินจยาฉู

เมื่อข่าวแพร่สะพัดออกไป จวนเว่ยกั้วกงที่เคยถูกละเลยมานานปี
ก็มีผู้คนมาแสดงความยินดีถึงจวนไม่ขาดสายตลอดเข้าจรดเย็นจน
กรณีประตุแทบจะถูกเหยียบหัก และคฤหาสน์ที่เดิมไม่โดดเด่นสะดุดตา
สักนิดของสกุลเงินก็กลายมาเป็นจุดสนใจในชั่วพริบตาเช่นกัน

วันแต่งงานในพระราชโองการทั้งสองถูกกำหนดเป็นวันเดียวกันคือ

วันที่ลืบหคเคืออนหน้า โดยม่ีกรรมพีธีการและกองเครื่งเสวยร่วมนมื่อกัน
จั้ดการ

กลางดึกเผยโย่วอันถึงพันจากเรื่งราวมากมาย เหยียบย่างเข้ามา
ในประตุ้ใหญ่ของจวนเว่ยกั้วกงได้ในที่สุด

มาถึงในเวลานี้ภายในจวนเว่ยกั้วกงยังคงจุดโคมสว่างใสว ไม่มีผู้ใด
เข้าอนน ทุกคนภายในจวนลั้วนรอกการกลับมาของเขาอยู่

ม่ได้พบกันนานหนึ่งปีกว่า เผยเฉวียนกับเมิ่งสูฮยินพาบุตรชาย
เผยชีวลั้วออกมาต้อนรับเขา สองสามีภรรยาม่ีใบหน้ายิ้มแย้ม ท่าทาง
ดูค่อนข้างกระตือรือร้น เผยชีวลั้วคารวะแบบน้องชายให้เขา ท่าทาง
เคารพนบนอบ สีหน้าเต็มไปด้ว้ความนับถือ

ซินสูฮยินยังไม่ไปพักผ่อนเช่นกัน ในตอนที่ปรากฏตัวก็ม่ีใบหน้า
ยิ้มแย้ม ทว่าต่อให้แ้ต้มขาดมาแล้วก็ยังไม่อาจบดบังความซิดเซียวที่
คล้ายปรากฏบนใบหน้านางได้

เผยโย่วอันแสดงความเคารพแบบบุตรให้นาง ก่อนได้ยินนางเอ่ย
"คนทั้งครอบครวักำลังรอกการกลับมาของเจ้า เพียงแต่ระยะนี้น้องรอง
ของเจ้าม่สบาย เมื่อเย็นกินยาไป ดูท่าจะทนม่ไหวเลยผล็อยหลับไปก่อน
หรือม่เข้าจะให้คนไปเรียกเขามาเจอเจ้า..."

เผยโย่วอันตอบกลับ "ให้น้องรองรักษาตัวดีๆ ก็พอ ม่จำเป็นต้องไป
รบกวอนขอรับ" เอ่ยจบก็หันไปทางอวิ้จู้ที่เดินออกมาเพราะได้ยินเสียง
"ท่านย่าหลับแล้วหรือม่"

อวิ้จู้เรียกเผยเฉวียนว่า "นายท่านรอง" คำหนึ่ง ก่อนเดินเข้ามาใกล้

แล้วยิ้มคารวะเผยไยวอัน "สูหยินผู้เฒ่ายังไม่นอนเจ้าคะ"

"ดีกแล้ว แต่กลับต้องลำบากท่านแม่ ท่านอารอง และท่านอาสะไ้ให้รอช้าถึงตอนนี้ ล้วนเป็นความผิดของไยวอัน ขอเชิญทุกท่านรีบกลับไปพักผ่อนเถอะขอรับ"

สองสามีภรรยาบ้านรองรู้ว่าเขาต้องการไปพบสูหยินผู้เฒ่าแล้ว จึงผงกศีรษะ

ซินสูหยินมองแผ่นหลังของเผยไยวอันที่จากไป รอยยิ้มค่อยๆ เปลี่ยนเป็นแข็งกระด้าง

"พี่สะใ้ช่างโหดดีนัก บัดนี้ไยวอันเป็นคนโปรดข้างพระวรกายฝ่าบาท ตำแหน่งบรรดาศักดิ์ของชีวิตจะมีไ้เรื่องง่าย ๆ อีกหรือ วันหน้าพี่สะใ้ก็รอเสพสุขไปเถอะ!" เมิ่งสูหยินยิ้มแ้มเอ่ย สายตามองไปที่ซินสูหยิน

ซินสูหยินสัมผัสได้ถึงความนัยที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังรอยยิ้มของน้องสะใ้ตนเอง

เมิ่งสูหยินเป็นเหมือนงูพิษที่ซ่อนตัวอยู่ในมุมมืดตัวหนึ่ง อีกฝ่ายจะต้องรู้อะไรบางอย่างมานานแล้วอย่างแน่นอน จึงได้เอ่ยปากเย้ยหยันนางดูถูกนาง มีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น เพียงแต่สตรีเจ้าเล่ห์กลับกลอกผู้นี้มักจะแสดงเปลือกนอกออกมาได้ดีเกินไปจริงๆ

เมื่อนึกถึงการดูหมิ่นเหยียดหยามที่บุตรชายตนเองกำลังเผชิญในตอนี้ ซินสูหยินก็ตัวสั่นไปทั้งร่าง แทบอยากกระโจนเข้าไปฉีกกระชากหน้ากากเสแสร้งเป็นคนดีของสตรีผู้นี้ออกมา

แต่นางไม่อาจทำอะไรได้ทั้งนั้น

นางจิกเล็บเข้าไปในฝ่ามืออย่างแรง ทว่าไม่รู้รู้สึกเจ็บเลยสักนิด

แววตาเลือนลอย สภาพจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอยู่บ้าง ขณะฝันยิ้ม
เอ่ยตอบ "ใช่แล้ว ดีจริงๆ เลย"

เผยไยวอันคุกเข่าลงต่อหน้าฐุหิณผู้เฒ่าแล้วโขกศีรษะให้นาง
หนก่อนที่ย่าหลานได้พบกันก็คือในงานวันเกิดใหญ่ของฐุหิณผู้เฒ่า
ครั้งนั้น แค่พริบตาเดียวกาลเวลาหมุนผ่านเรื่องราวผันแปร เกิดความ
เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

คนที่อยู่ในจวนแห่งนี้ ชะตาชีวิตยิ่งขึ้นลงประดุจน้ำขึ้นน้ำลง
ชั่วขณะก่อนหน้านั้นประหนึ่งฝนตกกระทบจอกแหวน ชั่วเวลาต่อมา
ก็ประหนึ่งน้ำหมึกสีเข้ม ชีวิตมนุษย์ดั่งบทะเลจร ทั้งหมดทั้งมวลก็เพียงแค่
เท่านั้น

ได้พบหลานชายคนโตมาคุกเข่าอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง หญิงชราผู้
นี้ยอมรู้สึกชื่นใจและตื่นเต้นอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ในเวลาอันรวดเร็ว
อารมณ์ก็สงบลงมา สายตากวาดผ่านชุดพระราชทานอันหรูหราที่ไม่ทัน
ได้ถอดออกตัวนั้นของเขา

เผยไยวอันเงยหน้าเอ่ย "เรื่องที่หลานของท่านอย่าไป มีเรื่องราว
มากมายพัวพันอยู่ด้วย หลานเองก็รู้ว่าจะต้องทำให้ท่านย่าลำบากอย่าง
แน่นอน แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น ท่านย่าก็ยังคงทำให้หลานสมปรารถนา
นอกจากความละอายใจแล้ว หลานก็รู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนัก!"

ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา แม้เผยไยวอันจะอยู่ห่างจากเจียนโจว
ไปไกลนับหมื่นลี้ แต่กลับรักษาคำสัญญาที่เคยให้แก่เงินจยาผู้มาตลอด
โดยลอบขโมยเงินของเขาเอาไว้ที่สกุลเงิน ยามที่ผู้ว่าการมณฑลผู้เจียนนำ

พระราชโองการมายังบ้านสกุลเงิน จากนั้นพาเงินจยาผู้เข้าวังไปด้วยกัน ตอนที่คนทั้งคณะยังอยู่ระหว่างเดินทาง ชาวาก็ถูกส่งไปถึงเบื้องหน้า ฮุหยินผู้เฒ่าสกุลเฉยแล้ว

นั่นเป็นจดหมายฉบับหนึ่งที่เผยแพร่อันเตรียมให้ท่านย่าตนเอง มานานแล้ว

ความในจดหมายเขียนเอาไว้ว่า...

'หลานปรารถนาจะแต่งบุตรสาวสกุลเงินเป็นภรรยา เพียงแต่ จินใจที่หลานยังเร่ร่อนอยู่ข้างนอก หากท่านย่าได้อ่านจดหมายฉบับนี้ นั่นหมายความว่าหลานไม่สามารถปกป้องนางได้ดีพอ ขอท่านย่าได้โปรด ยื่นมือเข้าช่วยเหลือด้วย'

ฮุหยินผู้เฒ่าจับจ้องไปที่เผยแพร่อัน เริ่มแรกไม่ได้เปิดปากเอ่ยอะไร หลังผ่านไปนานจึงเอ่ยขึ้นช้าๆ "โยวอัน เรื่องนี้เจ้าทำให้ย่าลำบากใจจริงๆ สกุลเงินกับน้องรองเจ้าเคยพูดคุยเรื่องการแต่งงานกัน ตอนนี้อยู่เปลี่ยนเป็น เจ้ามาแต่งงาน แม้จะไม่สะดวกอยู่บ้าง แต่ก็ไม่นับเป็นเรื่องใหญ่ที่ต้อง ตัดใจอะไร ที่ยากจะปล่อยผ่านไปจริงๆ คือนางเกี่ยวพันไปถึงรัชทายาท ต่างหาก เจ้าหมยแย่งตัวคนจากรัชทายาท นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสักนิด ตอนแรกย่าเองก็ไม่อยากจะทำตามคำขอเจ้า..."

น้ำเสียงนางค่อยๆ ทอดต่ำลง เหมือนลลยไปครุ่นหนึ่ง แกวตาคเร่ขมิ้ม คล้ายจมลงไปยังเรื่องราวในอดีต

"ย่ามีชีวิตอยู่มาถึงวันนี้ เรื่องที่พบเห็นมากก็ไม่แน่ว่าน้อยแล้ว โชคดี

มิใช่โชคดี หายนะบางทีก็อาจมิใช่หายนะ เข้าใจความมาตั้งแต่เด็ก มิใช่คนไม่รู้จักรักหนักเบา ตั้งแต่เด็กจนโตนี้กลับนับเป็นครั้งแรกที่เจ้าขอให้ย่าช่วยเหลือ ข้ายังเป็นเรื่องการแต่งงานของเจ้า ในเมื่อเจ้าเปิดปากเอ่ยกับย่าแล้ว ย่าจะตัดใจไม่ช่วยเจ้าได้อย่างไร" นางถอนหายใจออกมา

ในก้นบึ้งดวงตาเผยโง่อันปรากฏประกายหยดน้ำ เขาไขกศีระชะเอ่ย "เป็นความดีอรันของหลานเอง โชคดีที่ท่านย่าเมตตารักใคร่ ถึงได้สมปรารถนาขอรับ"

สูหยินผู้เฒ่ายิ้มมุมปาก ยื่นมือไปวางบนศีระชะของหลานชายที่เขยิบเข้ามาใกล้ ก่อนลูบศีระชะอย่างรักใคร่ครุ่นหนึ่ง ถึงได้สั่งให้เขาลุกขึ้น

เผยโง่อันลุกขึ้นยืน ช่วยประคองนางเดินเข้าไปในห้องด้านใน พานั่งลงที่ขอบเตียง จากนั้นคุกเข่าลงไปช่วยนางถอดรองเท้า กระทำทุกอย่างเหมือนกับที่เคยทำมาอย่างไรอย่างนั้น

สูหยินผู้เฒ่าทอดสายตามอง ก่อนเอ่ยถามคล้ายไม่มีเจตนา "โง่อัน ย่าจำได้ว่าหนก่อนที่ย่าจัดงานวันเกิด เจ้ากับญาติพี่น้องยังคงค่อนข้างห่างเหินกัน เหตุใดตอนนี้กลับต้องแต่งกับนางเท่านั้นแล้ว"

เผยโง่อันชะงักมือไปเล็กน้อย จากนั้นก็ถอดรองเท้าออกวางไว้บนพื้นเบาๆ ช่วยประคองสูหยินผู้เฒ่าลงนอน

"ท่านย่า ท่านยังไม่ทราบ ยามได้เจอนางอีกครั้งในคราวนั้น หลานก็รู้สึกรักญาติพี่น้องตั้งแต่แรกพบแล้ว เพียงแต่ยามนั้นมีเรื่องราวมากมาย ไม่สะดวก หลานจะให้ท่านยารู้ได้อย่างไร จึงได้แต่เก็บซ่อนอยู่ในก้นบึ้งหัวใจ"

สูหยินผู้เฒ่าจับจ้องไปที่เขา ช่วงขณะหนึ่งมีอาจแยกแยะได้ว่าคำพูดนี้

ของเขาออกมาจากใจ หรือเพียงพูดผ่านไปส่งๆ เท่านั้น นางจึงสายหน้า

"ช่างเถอะ เจ้าน่ะดีไปเสียทุกเรื่อง วนวนก็แต่เรื่องนี้ ตั้งแต่เลิกจนโตมา
ไม่ว่าเรื่องใดเจ้าก็มักเก็บไว้ในใจทั้งสิ้น..."

นางพูดไปครึ่งทางก็หยุดลง มองไปที่หลานชาย สายตาอ่อนโยน
มากกว่าเดิม

"อาผู้เด็กคนนั้น เดิมยากก็ชอบนางอยู่แล้ว ตอนแรกที่ฝ่าบาทจะ
แต่งตั้งนางเป็นชายารองของรัชทายาท นางเองก็ไม่ยินยอม น่าจะเป็น
เพราะมีใจตรงกันกับเจ้าเช่นกัน เจ้าแตงนางมาแล้ว วันหน้าก็ใช้ชีวิตอยู่
กับนางด้วยกันดีๆ เอะ ย่าเองก็วางใจเรื่องเจ้าได้เสียที"

เผยโยวอันยิ้มน้อยๆ ตอบรับ ช่วยห่มผ้าให้สูหยินผู้เฒ่า ก่อนผละ
ออกไปเสียบๆ

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ มีพระราชโองการแต่งตั้งขุนนางเก่า
ที่ติดตามมาจากคู่ตั้งจำนวนมาก

เผยโยวอันมีความดีความชอบ ได้รับแต่งตั้งเป็นเสนาบดีฝ่ายขวา
เพิ่มยศเป็นขุนนางลำดับหลักชั้นสูง มีบรรดาศักดิ์เป็นซังจู้กั๋ว* ควบคุม
มหาราชบัณฑิตหอนูรพา อยู่รับใช้เคียงข้างฮ่องเต้ทุกวัน

เดิมก็มีเกียรติยศสูงส่งชวนให้คนอิจฉาริษยาอยู่แล้ว ทุกวันนี้
เขาไม่เพียงได้สมรสพระราชทาน แต่ยังได้รับพระราชทานอนุญาตให้
แต่งงานในวันเดียวกับรัชทายาทด้วย การกระทำเช่นนี้ตั้งแต่ก่อตั้งราชวงศ์
ก็ไม่เคยมีมาก่อนจริงๆ ความสำคัญของเขาในสายตาฮ่องเต้สามารถ

* จู้กั๋ว เป็นชื่อตำแหน่งของขุนนาง เทียบได้กับแม่ทัพใหญ่

รับรู้ได้โดยไม่จำเป็นต้องพูดออกมา มีแค่เรื่องกำหนดงานแต่งงานของเขา เป็นวันเดียวกับรัชทายาทเท่านั้นที่กรมพิธีการเห็นว่าไม่เหมาะสม ตั้งใจถวายฎีกาขึ้นไป เฝยเฉวียนเองก็เอ่ยขอขอบคุณในพระเมตตาแทนหลานชาย แต่ขอร้องให้เปลี่ยนเป็นวันอื่น เพื่อเลี่ยงไม่ให้เป็นการกระทำเกินฐานะ

ฮ่องเต้กลับตรัสว่า "เรากับเว่ยกั๋ววงเป็นสหายสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก ตอนวัยหนุ่มยังร่วมรบด้วยกัน เว่ยกั๋ววงพลีชีพให้ตำเว่ยบนสนามรบ จากไปตั้งแต่อายุน้อย เรื่องนี้เป็นความเจ็บปวดที่ยากจะหายไปจากใจเรา ในสงครามอยู่ตั้ง สถานการณ์ทางการรบสุดเสี่ยง เราเองก็ตกอยู่ในอันตราย เฝยไย่ວอนนำทหารมาโจมตีอย่างรวดเร็ว ช่วยเหลือเราเอาไว้ได้ วันนี้ที่มอบงานแต่งงานวันเดียวกับรัชทายาทให้เขา ไม่ได้มีเหตุผลอื่นใด ประการแรกทำเพื่อสายสัมพันธ์ระหว่างสหายเก่า ประการที่สองเพื่อประกาศความดีความชอบในการศึก ประการที่สามเราคาดหวังว่า รัชทายาทกับเฝยไย่ວอนจะสามารถรักษาสายสัมพันธ์ตั้งพี่น้องเช่นเรากับเว่ยกั๋ววงให้ยืนยาวต่อไป ดังนั้นแค่ปฏิบัติตามพระราชโองการ ก็พอ"

เหล่าขุนนางถึงได้รับรู้ถึงความตั้งใจของฮ่องเต้ นอกจากกระจ่างแจ้แล้ว ทุกคนยังพากันซาบซึ้งใจ ต่างถวายฎีกาแสดงความยินดีขึ้นไป

ในวันนี้ที่ห้องโถงด้านหน้าของจวนเว่ยกั๋ววง สุหยินผู้เฒ่าสกุลเฝย นำซินสุหยินกับเมิ่งสุหยินมาคุกเข่ารับบรรดาศักดิ์พระราชทานที่ขุนนาง แต่งตั้งนำมาส่ง

สุหยินผู้เฒ่านอกจากยศเดิมที่มีอยู่แล้ว ด้วยความดีความชอบ

ของหลานชายจึงได้เพิ่มบรรดาศักดิ์เป็นนายหญิงตราตั้งอัครคังอี่ไท่เหล่า
ฟูเหริน* พระราชทานชุนนกดี้กับมงกุฎนกดี้**

ชินฮูหยินได้รับแต่งตั้งเป็นไท่ฟูเหรินชั้นหนึ่ง เมิ่งฮูหยินเองก็ได้รับ
แต่งตั้งเป็นกงเหรินชั้นสี่ ก่อนหน้านั้นเคยเฉยเวียนที่ค้างอยู่ในหกกอง
มานาน ตอนที่กรมปกครองสอบขุนนาง เขาได้รับคำวิจารณ์ที่ด่าว่าเลียด
อย่าง 'ขยันขันแข็งมีไหวพริบ ผลงานดีเด่น ความผิดพลาดในการทำงาน
น้อยมาก' ได้เลื่อนขั้นขึ้นเป็นขุนนางซ่อมบำรุงกรมโยธาอย่างรวดเร็ว
ก้าวเป็นขุนนางลำดับหลักชั้นสี่นับแต่นี้ มีหน้าช้านี้ยังเป็นตำแหน่ง
เงินเดือนสูงที่ไม่ว่าผู้ใดก็ต่างอิจฉา

สกุลเผยเติมไปด้วยลาภยศสรรเสริญ ซ้ำยังยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อยๆ
ในวันเดียว ไม่ใช่แค่ฟื้นตัวกลับมารุ่งโรจน์เหมือนสมัยที่ยืนสี่ห้องแต่
แต่ครานี้ยังรุ่งโรจน์เสียยิ่งกว่าเดิม ไม่มีผู้ใดไม่ทอดถอนใจว่าความรุ่งเรือง
หรือตกอับของสกุลขึ้นอยู่กับความสามารถของลูกหลานจริงๆ สกุลเผย
ก็คือตัวอย่างหนึ่ง ในเมืองหลวงมีผู้ใดไม่อิจฉาบ้าง

สกุลเผยโดดเด่นไร้ขอบเขต ชื่อเสียงของสกุลเงินเองก็ยกกระดืบสูง
ขึ้นมาเช่นกัน ห้องแต่มีพระราชโองการแต่งตั้งท่านยาเงินหูชื้อเป็นหู่เหริน
ลำดับหลักชั้นเจ็ด พระราชทานเครื่องประดับศิระชะกับชุนนกดี้ รวมถึง
พวกสินสอดผ้าแพรสีรุ่งให้ โดยใช้ม้าเร็วส่งไปยังเฉยเวียนโจว ทุกวันมีแขก
มาเยือนคฤหาสน์ไม่ขาดสาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงขุนนางชาวเฉยเวียนโจว

* บรรดาศักดิ์ที่จักรพรรดิพระราชทานแก่มารดาหรือภรรยาของขุนนางชั้นสูงในแต่ละชั้นจะมีคำเรียกที่
แตกต่างกัน ได้แก่ ชั้นหนึ่งและชั้นสองเรียกว่าฟูเหริน ชั้นสามเรียกว่าฮูเหริน ชั้นสี่เรียกว่ากงเหริน ชั้นห้า
เรียกว่าอี่เหริน ชั้นหกเรียกว่าอันเหริน และชั้นเจ็ดลงไปเรียกว่าหู่เหริน

** นกดี้ เป็นนามมงคลมีศักดิ์รองจากหงส์ ชุนนกดี้กับมงกุฎนกดี้คือชุดพิธีการระดับสูงสุดรองจากของเสาลงมา
โดยจำนวนนกดี้บนชุดจะแตกต่างกันไปตามลำดับชั้น

ในเมืองหลวงที่มาถามลำดับความเป็นญาติกัน แม้แต่ผู้ที่ความสัมพันธ์ห่างเหินถึงขั้นไม่เกี่ยวข้องก็ต่างมาประจบประแจงแสดงความยินดีหลังนั่งลงแล้ว พูดคุยกันขึ้นมากลายเป็นครอบครัวเดียวกันหมด เทียบเชิญของขวัญรับมาจนเกือบล้นห้อง แทบไม่มีที่พอให้วางเท้า

เพราะว่าเป็นสมรสพระราชทาน รายละเอียดมากมายจึงมีกรมพิธีการกับกองเครื่องเสวยคอยช่วยเหลือ เมืองตัวเองก็ลดภาระไปบางอย่าง แต่ที่หนักง่วงที่สุดก็คือการเตรียมสินเจ้าสาวให้บุตรสาว แม้ช่วงเวลาจะกระชั้นชิด แต่โชคดีที่หนก่อนตอนเงินจยาผู้จะแต่งงานจึงเตรียมสินเจ้าสาวเอาไว้เกือบเสร็จและขนย้ายมาที่เมืองหลวงหมดแล้ว ทุกวันนี้ยังคงอยู่ จึงอาศัยโอกาสช่วงนี้ตรวจสอบของที่ตกหล่นและนำมาเสริมเข้าไป จะต้องให้เงินจยาผู้แต่งออกไปอย่างสง่าผ่าเผยให้ได้

กำหนดการแต่งงานใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงหนึ่งวันก่อนหน้าพิธีแต่งงาน สกุลเงินต้องส่งสินเจ้าสาวและผ้าปูเตียงห้องหอแล้ว ในวันนี้เมืองสุหยินมาพร้อมกับหรงฟาง สุหยินผู้เฒ่าสกุลเผยเองก็ส่งอวีจู่มาคนจำนวนหนึ่งมาเยือนสกุลเงินพร้อมๆ กัน ช่วยเมืองซื้อเตรียมตัวในด้านต่างๆ บรรยากาศมงคลอึมเิบ พวกเขายุ่งวุ่นวายกระทั่งนำผ้าไปปูในห้องหอที่จวนสกุลเผยสำเร็จราบรื่น วันต่อมาก็คือวันแต่งงานแล้ว

คืนนั้นสองแม่ลูกนอนบนเตียงเดียวกัน เมืองซื้อนอนพูดคุยกับบุตรสาว สอนนางถึงความลำบากงานแต่งมากมายที่แต่ก่อนไม่เคยพูดถึงนอนเป็นเพื่อนเงินจยาผู้ในคืนสุดท้ายที่นางจะได้อยู่ข้างกายตนก่อนแต่งงาน

เป็นเวลาค่าก่อนคืนหลังแล้ว เม็งซื้อยังคงไม่รู้สี่กั๊งวงงุน ยังย้อนนึกถึงอุปสรรคมากมายเกี่ยวกับการแต่งงานของบุตรสาวที่ผ่านมา

ช่างไม่ง่ายเลยจริงๆ โชคดีที่สุดทำยังได้สมปรารถนา ได้แต่งให้กับสามีที่สมดังใจเพียงนี้ ในใจเม็งซื้อทั้งรู้สึกยินดีทั้งอาลัยอาวรณ์ ทันใดนั้นพลันรู้สึกว่ามันเหมือนมีแขนข้างหนึ่งเอื้อมมาพาด ศีรษะของบุตรสาว ชุกเข้ามาในอ้อมกอดตนเอง ถึงได้รู้ว่าเงินจยาผู่เองก็ยังคงตื่นอยู่

เม็งซื้อนึกถึงว่าค่าคืนนี้ในตอนที่ตนพูดคุยกับนาง คล้ายจะเห็นนางจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แล้วก็ไม่มีท่าทีช่วยเงินแจกเช่นเด็กสาวก่อนแต่งงานควรมีสักนิด ยิ่งเข้าใกล้วันแต่งก็ยิ่งเงิบขริ่มมากขึ้น ในใจรู้สึกไม่เข้าใจอยู่บ้าง แต่เมื่อนึกดูให้ดีก็คล้ายจะกระจ่างแจ้งเช่นกัน จึงโอบตัวบุตรสาวเข้ามาในอ้อมกอดพร้อมเอ่ยปลอบเสียดเบา "อาผู่แม่รู้ความในใจลูก มิใช่ว่าแม่ไม่เคยคิดว่าตอนเข้าหอจะหาวิธีใดให้ลูกปิดบังผ่านไป แต่เมื่อคิดอีกที ญาติผู้ใหญ่ของลูกก็รู้ว่าลูกเคยถูกคนจับตัวไป หากพวกเรายังคิดมาก เกรงว่าจะทำให้เขาไม่พอใจแทน ในเมื่อเขายอมมาสู่ขอที่บ้านเรา ก็เห็นได้ว่าเขาไม่ถือสากับเรื่องนั้น"

เงินจยาผู่นอนไม่หลับเสียที ในความมืดยามได้ยินคำพูดปลอบประโลมเช่นนี้จากมารดา ในใจนางกลับยิ่งรู้สึกโศกเศร้า

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงถูกจับตัวไป เมื่อมาย้อนคิดดู นอกจากจะฟังดูไม่น่าเชื่อ ยังเป็นความอัปยศเกินจะทานทน แม้แต่กับมารดาที่รักถนอมมากที่สุด นางยังไม่มีหน้าจะเปิดปากเล่าให้ฟัง ช่วงหลายวันมานี้มองดูมารดาผู้งุ่นงายตระเตรียมเรื่องงานแต่งให้ นางกลับเอาแต่นึกถึงวันที่เผยไยว้อันมาคุยเรื่องสู่ขอที่บ้านอย่างอดไม่ได้ เป็นช่วงเวลาที่นาง

กับเขาอยู่กันตามลำพัง สายตาเฉยชาที่เขามีต่อนางกับคำพูดประโยคสุดท้ายนั้น

เขาพูดว่า 'วันหน้าหากข้ายังโชคดีกลับมาได้ก็จะทำตามที่ข้าสัญญา แต่งงานกับเจ้าก็พอ!'

ความหงุดหงิดและไม่ใส่ใจที่มีอยู่ในน้ำเสียงของเขา ทุกครั้งที่เงินจยาผู้ย่อนคิดถึงก็จะรู้สึกโศกเศร้าและน้อยเนื้อต่ำใจ

"ลูกทราบดีเจ้าคะ ท่านแม่วางใจเถอะ"

เงินจยาผู้ชุกโบหน้าเข้าไปในอ้อมกอดมารดา ใช้น้ำเสียงที่ฟังดูอ่อนคลายเอ่ย

เมิ่งชื่อลูบ่าบุตรสาว นางพลันนึกอะไรขึ้นมาได้ บอกให้เงินจยาผู้นอนหงาย ส่วนนางลงจากตั่งไปจุดตะเกียง หยิบกุญแจดอกหนึ่งมาเปิดกลอนประตูคู่ แล้วก็เปิดกลอนข้างในตู้อีกกลอนหนึ่ง ก่อนหยิบตลับใบเล็กขึ้นมาวางบนตั่ง สุดท้ายปลดกลอนเล็กอันสุดท้าย ถึงได้หยิบพู่หยกที่เก็บรักษาอยู่ด้านในออกมามอบให้เงินจยาผู้อย่างระมัดระวัง

"ก่อนหน้าที่นี่แม่เคยบอกไว้เรื่องพู่หยกของญาติผู้ใหญ่ของลูก พุ่มนี้ลูกจะต้องแต่งออกไปแล้ว ของแทนสัญญาชิ้นนี้ลูกเก็บเอาไว้ให้ดีแล้วก็เอาไปด้วยเถอะ"

เงินจยาผู้ตกใจ ลูกชิ้นนี้แล้วรับมาอย่างระมัดระวัง อาศัยแสงตะเกียงมองเห็นผิวหยกด้านนอกมีลายเถาวัลย์พันเกี่ยว ตรงกลางสลักลายดอกกล้วยไม้อย่างงดงามอ่อนช้อย มองดูแล้วน่าจะเป็นสิ่งของของสตรี เนื้อหยาบกว่าวับยิ่ง คล้ายเกิดจากการถูกลูบไล้บ่อยครั้ง ในตอนที่วางอยู่บนฝ่ามือตนเอง นางก็รู้สึกถึงเนื้อหยกเนียนลื่น สัมผัสประหนึ่ง

ผิวกายสตรี อบอุ่นไร้ตำหนิ

"...ลูกลองคิดดู ในเมื่อเป็นของที่ท่านกั่วงงทั้งไว้ให้ญาติผู้พี่ของลูก ก่อนจากไป เขาย่อมเห็นเป็นของล้ำค่า วันนั้นกลับนำออกมาให้เป็นของ แทนสัญญาที่บ้านเรา เห็นได้ถึงความจริงใจที่เขามีต่อลูก"

บางทีอาจเป็นเพราะคำพูดของมารดาที่มอบความมั่นใจให้เงินจยาผู้ ขึ้นเล็กน้อย หรือไม่ก็เป็นเพราะของในมือที่ทำให้นางได้รับการปลอบ ประโลมใจบ้าง

เงินจยาผู้ก้มหน้าลง ปลายนิ้วสัมผัสเนื้อหยกเบาๆ จิตใจที่เดิมหดหู่ พลันเปลี่ยนเป็นดีขึ้นมาไม่น้อยแล้ว

เมิ่งซือให้บุตรสาวนอน โดยที่ตนเองก็กลับลงไปนอนเช่นกัน

"ลูกแม่ดังามเพียงนี้ บรูษไฉจะไม่ขึ้นขอบได้ รอแต่งไปแล้ว พรณินบิติ ญาติผู้พี่ของลูกให้ดี ปัญหาที่ใหญ่กว่านี้ อีกไม่นานก็ผ่านไปได้แล้ว" เมิ่งซือเอ่ยต่อว่า "อาผู้ เชื่อคำแม่ ญาติผู้พี่ของลูกจะต้องรักถนอมลูก อย่างแน่นอน"

เงินจยาผู้กำพู่หยกในมืออันนั้น ก่อนหลับตาลงท่ามกลางเสียงบ่น ฟึมพำของมารดาที่อยู่ข้างหู ในที่สุดก็ค่อยๆ เข้าสู่ห้วงฝัน

วันต่อมงานแต่งงานก็มาถึงแล้ว

ตลอดช่วงกลางวันบรรยากาศมงคลและครึกครื้นที่โถงด้านหน้า ศาลาสน์สกุลเงินทั้งหมดล้วนไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับเจ้าสาวคนใหม่อย่าง เงินจยาผู้แม้แต่น้อย

ภายในห้องด้านหลังเงินจยาผู้กำลังถูกสาวใช้กับบ่าวหญิงอาวุโส

จำนวนมากรายล้อมกันปรนนิบัติอาบน้ำ หวีผม เปลี่ยนเป็นชุดแต่งงาน สีแดงสด สวมมาลามุก หลังแต่งเครื่องประทีนโคมเสร็จ บนศีรษะก็คลุมผ้ามงคลทับ รอเวลาฤกษ์งามยามดีมาถึง หลังขุนนางจากกรมพิธีการนำทำพิธีมากมายแล้ว นางก็ถูกส่งเข้าไปในเกี้ยวเจ้าสาวขนาดแปดคนหามท่ามกลางความปิติยินดีและสายตajibจ้องจำนวนนับไม่ถ้วนรอบด้าน ก็ยวก็ถูกหามออกจากสกุลเงิน มุ่งหน้าไปยังจวนเว่ยกั๋ว

ในขณะที่เดียวกันงานพระราชพิธีที่ตำหนักบูรพาภิรมย์กำลังดำเนินไปอย่างเป็นลำดับขั้นตอนเช่นเดียวกัน

หลังพิธีเสร็จสิ้น ท่ามกลางม่านราตรีเงาดำหนักทอดตัวขมุกขมัว เขียวเลี้ยวเย็นอยู่ตามลำพังหน้าชั้นบันไดตำหนักเชิงกวาง ทอดสายตามองไปยังผืนฟ้าอันดำมืดทางทิศเหนือ ร่างกายต้องแสงจันทร์จนสะท้อนออกมาเป็นเงายาวสายหนึ่ง

คืนนี้บิดาบุญธรรมของซุ่ยอิ่นสู้อยออกไปที่จวนเว่ยกั๋ว เหลือแค่เขายืนอยู่ในมุมห้องออกไป มองดูแผ่นหลังที่คล้ำยแข็งค้างไปท่ามกลางความมืด

ประตูอันตั้งทางทิศเหนือของวังหลวงในยามดึกส่งดกเกิดเสียงประตูเปิดออกดังขึ้น

คนผู้หนึ่งนั่งอยู่บนหลังม้า ทั้งหน้าและหลังมีผู้ติดตามหลายคน ออกไปจากประตูเมืองมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ เงาร่างกลืนหายไปกับ ความมืดมืดรอบข้างอย่างรวดเร็ว

วันนี้เป็นวันอภิเษกสมรสของรัชทายาท เมื่อช่วงกลางวันที่วัดจื่อเอิน

เองก็ได้ประกอบพิธีทางศาสนาไป ในตอนนี้ภิกษุกลับถูกปลุกขึ้นมาจาก
นิทรา มองดูบุรุษลึกลับที่ทั้งร่างกลืนไปกับเสื้อคลุมกันลมสีดำเดินเข้าไป
ในอารามที่ในปีนั้นเทียนสีสองเสาพำนักอยู่แห่งสุดท้ายก่อนสิ้นพระชนม์
จากไป

ประตูอารามปิดลง เกร่างนั้นหายลับไปด้านหลังประตู

เชียวเลียยืนอยู่ในอารามที่มีแสงสลัว ร่างกายนิ่งไม่ขยับไหวอยู่นาน
ข้างหูได้ยินเพียงเสียงของลมราตรีพัดผ่านกอหญ้ารกชัฏที่มุ่มก้ำแกง

ยิ่งดึกน้ำค้างยิ่งแรง ต้นไม้แก่ยืนต้นเป็นเงาสลัว ในที่สุดพระองค์
ก็ขยับตัว เดินเข้าไปถึงเบื้องหน้าห้องทำสมาธิแห่งนั้น ก่อนยื่นมือไป
ผลักประตูเปิดออกช้าๆ

หนึ่งปีที่ผ่านมานี้ดูเหมือนจะไม่มีผู้ใดในสกุลเผยมาเยือนที่นี่

ตามมากับเสียงเอี้ยดเบาๆ ฝุ่นจางๆ ก็ลอยปะทะเข้ามาที่ใบหน้า
เชียวเลียสุดหายใจเข้าไปในปอด

"อาจิง ข้ากลับมาแล้ว" พระองค์เอ่ยรำพึงรำพัน "สิ่งเดียวที่ข้า
สามารถทำให้เจ้าได้ก็มีแค่เรื่องนี้เท่านั้น"

เชียวเลียหยุดยืนนิ่ง พึมพำเสียงเบา "เจ้าเกลียดข้าหรือไม่"

ขอบตาร้อนผ่าวขึ้นมาหน่อยๆ พระองค์สูดลมหายใจเข้าลึกไปเฮือกหนึ่ง
คนจากจร... กลิ่นหอมลาลับเลือน

ในอากาศไม่อาจได้กลิ่นดอกกล้วยไม้แสนหอมหวานที่เคยทำให้
พระองค์เฝ้าคะเนงหาได้อีกต่อไปแล้ว

ณ จวนเว่ยกั้วกง

งานแต่งงานของเผยไยวอัน เรือนหอถูกกำหนดให้เป็นเรือนซึ่งอยู่ข้างเรือนทิศเหนือที่ฐุหยินผู้เฒ่าอาศัยอยู่ เป็นห้องหลักสามห้อง ห้องรองสองห้อง นอกจากห้องนอนยังมีห้องพักผ่อน ห้องหนังสือ ตัวเรือนตั้งอยู่ทิศเหนือหันหน้าไปทางทิศใต้ ตัวห้องเป็นรูปสี่เหลี่ยม หลังฐุหยินผู้เฒ่าเลือกแล้วก็จัดตกแต่งสถานที่ทันที

ช่วงเย็นวันนี้เงินจยาผู้ใส่ผ้าคลุมหน้าอยู่ตลอดเวลา นางราวกับเป็นตุ๊กตาไม้อย่างไรอย่างนั้น ถูกคนจับจูงลงจากเตียง พาไปค้ำน้ำฟ้าดินในที่สุดก็เสร็จสิ้น ตอนนั้นในมือก็ถูกยึดผ้าแพรแดงมาให้อีกอย่าง เมื่อรู้ว่าอีกฝั่งคือเผยไยวอัน หัวใจนางก็อดเต้นถี่เร็วขึ้นมาไม่ได้ ประหนึ่งตนเองกำลังฝันไป ก่อนจะถูกพาเข้าไปในห้องหออย่างมึนงง นั่งลงบนขอบเตียง ก้มหน้ารอกเผยไยวอันมาปลดผ้าคลุมหน้าของตนเอง

ภายในห้องเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะหยอกล้อของบรรดาสตรีที่มาก่อกวนห้องหอ

นอกจากญาติของเผยไยวอัน ยังมีชายากงสองคน ชายาโหว ชายาป้ออีกห้าหกคน

บางที่อาจเป็นเพราะมงกุฎมุกบนศีรษะกับชุดพิธีการบนร่างหนักอึ้งเกินไป น้ำหนักหลายสิบจิน* กดทับลงมา กดจนตอนนี้หัวไหล่เงินจยาผู้รู้สึกปวดเมื่อยขึ้นมาแล้ว หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะความกังวลตื่นเต้น พังสี่เหลี่ยง** เอ่ยคำมุงคล เหล่าสตรีร่วมกันส่งเสียงรื่นเริง เร่งเร้าให้

* จิน หรือ ชั่ง (ชั่งจีน) เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีใช้จนถึงปัจจุบัน

** สี่เหลี่ยง หมายถึงสตรีแต่งงานแล้วผู้รู้ลำดับขั้นตอนในพิธีแต่งงานที่ถูกจ้างมาเวลาจัดงานแต่งงานที่บ้านฝ่ายชาย เพื่อทำหน้าที่ดำเนินพิธีการแต่งงานตามขนบธรรมเนียม

เผยไยวอันรีบปลดผ้าคลุมหน้าออก อยากจะเห็นรูปโฉมเจ้าสาวคนใหม่
แทบทนไม่ไหว เงินจยาผู้ตื่นเต้นจนจะเป็นลมอยู่แล้ว ทว่าผ้าคลุมหน้า
ผืนนั้นกลับไม่ขยับเสียที

ในตอนนี้นางกำลังรู้สึกปวดหัว หายใจไม่สะดวก ทันใดนั้นก็
สายลมแผ่วเบาพัดวูบ ภาพตรงหน้าพลันสว่างไสว

ลมหายใจเงินจยาผู้หยุดชะงัก ซ้อนสายตาขึ้นโดยไม่รู้ตัว ประสาน
สายตาเข้ากับดวงตาคู่หนึ่งของบุรุษที่กำลังก้มมองตนเองพอดี

คืนนี้ภายในห้องห้องนี้มีเพียงเขาเป็นบุรุษอยู่ผู้เดียว

เผยไยวอันผู้สวมชุดสีแดงเข้ม เอวรัดสายเข็มขัดหยก

เงินจยาผู้ไม่ได้พบเขามาหนึ่งปีกว่าแล้ว เคยแต่วาดเค้าโครง
ความองอาจของเขาอยู่ในความทรงจำซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทว่ากลับไม่เคยคิด
สภาพของเขาเหมือนในคืนนี้มาก่อน

สิ่งมงคลและชุดหรรษาอันหนักอึ้งช่างขับเน้นให้เขาดูหล่อเหลาเป็น
พิเศษ นางเบิกตากลมโต เยงหน้ามองบุรุษที่ดูดีจนทำให้นางเหม่อลอยไป
ชั่วขณะตรงหน้า จวบจนได้ยินเสียงถอนหายใจของบรรดาสตรีถึงได้สติ
กลับมา โบกหน้าแดงกำริบร้อนหลุบลตาลง ก้มหน้าน้อยๆ ไม่กล้ามองเขาอีก

โชคดีที่ชาดบนโบหน้าทาไว้หนาพอ แต่ติงหูขาวนวลกลับล้าคอกที่
โผล่พ้นปกเสื้อออกมาส่วนหนึ่งก็คล้ายย่อมนไปด้วยสีแดงระเรื่อแล้ว
รับกับความเขินอายของเจ้าสาวคนใหม่พอดี ก่อให้เกิดการแย่งกัน
กล่าวชื่นชมของบรรดาสตรีที่รับชมอยู่รอบข้าง

เจ้าสาวคนใหม่งดงามจริงๆ ต่อให้เสียงชื่นชมจะมากกว่านี้ก็ยังคู่ควร
แววตาเผยไยวอันรูปใهن้อยๆ เขาชำเลืองมองท่าทางก้มหน้า

ไม่ไหวติงของนาง ก่อนเดินไปนั่งเคียงข้างนางตามคำบอกของสี่เหนียง ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ฉีกมุ้ง กินบัวลอย ต้มสุรามงคล

เงินจยาผู้เคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังทุกชั้นตอน ท่ามกลางเสียงหัวเราะเฮฮาและสายตาดันไม่ถ้วนที่จับจ้อง ต่อให้เป็นเส้นผมเส้นหนึ่ง ก็ไม่ได้ทำผิดพลาดใดๆ อีก เพียงแค่ทำตามที่ได้รับการสอนมาก่อนหน้า ทำทุกชั้นตอนจนสำเร็จที่ละชั้นๆ

หลังต้มสุรามงคล พิธีแต่งงานในคืนนี้ก็นับว่าใกล้เคียงเสร็จสิ้นแล้ว ชาติแต่ก้าวสุดท้ายเท่านั้น...เข้าหอ

แน่นอนว่านี่เป็นเรื่องส่วนตัวของคุณผู้มีภรรยา

ตอนนี้ยังไม่ดีก แยกหรือที่อยู่ข้างนอกยังมีอีกมาก เผยไยวอันต้มสุรามงคลเสร็จก็มองเงินจยาผู้ที่เขาแต่ก้มหน้าตั้งแต่นั้นจนจบคราหนึ่ง ก่อนวางจอกลงแล้วลุกขึ้นจากขอบเตียง หันไปยิ้มเอ่ยกับบรรดาสตรีที่ยังคงไม่หมดสนุกกับการหยอกเข้าคู่แต่งงานใหม่ "วันนี้นางเหนื่อยแล้ว ท่าน้ำสะใภ้ท่านป่าสะใภ้ เห็นแก่หน้าข้า ออกไปกันให้หมดเถอะขอรับ หากยังไม่พอ ข้าขอคารวะสุราพวกท่าน้ำสะใภ้ท่านป่าสะใภ้กันคนละหลายจอก เป็นอย่างไรขอรับ"

ชายาอันหยวนไหวยิ้มแย้มเอ่ย "ไปกันเถอะๆ ยังไม่ทันก่อนวนเท่าไรเลย ไยวอันก็ปวดใจเสียแล้ว วันนี้เขาเป็นเจ้าบ่าว จะฉีกหน้าเขาไม่ได้ บรรดา มารน้อยอย่างพวกเรา รู้จักดูสถานการณ์กันสักหน่อยดีกว่า ป้องกันไม่ให้หน้าคนเขาไม่ให้เข้าบ้าน!"

ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคัก ในที่สุดพวกสตรีก็ทยอยกันออกจากห้องบ่าวสาว

ภายในห้องเงียบสงบในฉบับปล้น เงียบเสียจนเงินจयाผู้แทบได้ยินเสียงหัวใจของตนเองเต้นดังตึกตักๆ

เผยโหว่อันหันหน้ากลับมา

"เจ้าพัก่อนก่อนเถอะ ไม่ต้องรอช้า ช้ายังต้องไปรับรองแขกต่อ" เอ่ยจบเขาก็ออกจากห้องไปเช่นกัน

เงินจयाผู้แต่งงาน นอกจากเหล่าสาวใช้อย่างถานเชียงมู่เซียงที่พามาด้วยครั้งก่อน เมิ่งซื่อยังให้ป่าหลิวบัวข้างกายตนเองมาติดตามนางด้วยเช่นกัน เผยโหว่อันปลดผ้าคลุมหน้าเสร็จก็จากไปแล้ว บรรยากาศครึกครื้นและเสียงหัวเราะครื้นเครงเมื่อครู่นี้พลันสลายหายไปด้วย

ป่าหลิวบัวเหล่าสาวใช้เข้ามาข้างใน ช่วยเงินจयाผู้ถอดมงกุฎปลดเครื่องประดับและผ้าคลุมไหล่ ถอดชุดแต่งงานอันหนักอึ้งออกจนบนร่างเหลือเพียงอาภรณ์สามชิ้น จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นชุดเสื้อแขนยาวสีแดงประดับผ้าคลุมไหล่ลายเมฆาซึ่งตัดเย็บมาเป็นพิเศษสำหรับคืนนี้ ลายปักบริเวณหน้าอกเป็นลายเมฆมงคลสีทึบ ท่อนล่างสวมกางเกงผ้าตัวนบักลายดอกบัวสีทึบแนบกาย เอวคาดกระโปรงผ้าตัวนลายดอกไม้สีทอง

เทียบกับชุดพิธีการเมื่อครู่ที่หนักอึ้งมากเกินไป เสื้อผ้าชุดนี้ยังคงกลิ่นอายมงคลไว้เช่นเดิม ทั้งยังยิ่งทำให้ดูอ่อนหวานมีเสน่ห์

ตั้งแต่กลางวันเงินจयाผู้ก็ไม่ได้กินอะไรอีก ในตอนนี้คนเหล่านั้นจากไปแล้ว รอบข้างเหลือแค่คนคุ้นเคยของตนเอง หลังอดทนมาตลอดทั้งเย็น ไม่นานนางก็สัมผัสได้ถึงความหิว ประหนึ่งหน้าอกชูปติดกับแผ่นหลัง แต่กลับไม่มีความอยากอาหารแม้แต่น้อย แค่นี้มน้ำแกงไก่สับ

ที่ป่าหวิลสั่งให้คนยกเข้ามาไม่กี่คำ ปอกส้มโอมือของเจียงหนานมากินไป
ได้ครึ่งลูกก็กินไม่ลงอีก

ป่าหวิลสั่งให้สาวใช้แยกย้ายออกไปแล้วอยู่ปรนนิบัติเงินจยาผู้
ล้างหน้าต่อด้วยตนเอง ใช้น้ำปรุ้งหอมกลั้วปาก เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย
ก็กำชับให้เงินจยาผู้นั่งอยู่ที่ขอบเตียง รอเจ้าบ่าวกลับมา ส่วนตนเอง
พาคนไปยืนรออยู่ที่หน้าห้อง

เงินจยาผู้รออยู่ตามลำพังเป็นเวลานาน ในที่สุดก็ได้ยินเสียงฝีเท้า
ดังแว่วมาจากข้างนอกอีกครั้ง บนทางเดินมีเสียงสาวใช้กับบ่าวหญิงอาวุโส
เอ่ยเรียก "นายท่าน"

เงินจยาผู้ตื่นตื่นขึ้นมาอีกครั้งอย่างห้ามไม่ได้ นั่งตัวตรง สายตา
มองไปที่ประตู สองมือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อกว้างบีบกันแน่น

ป่าหวิลก็ได้ยินแล้วเช่นกัน จึงรีบนำสาวใช้ออกไปต้อนรับ ได้ยิน
เสียงประตูดังเอี๊ยดขึ้นเบาๆ เกรว้างหนึ่งเดินเข้ามาในห้องหอ

เผยไย้อันกลับมาแล้ว

ดูไปแล้วเขาก็ไม่ได้ดีี่มสุรามากเท่าไร ทำทางการเดินค่อนข้างมั่นคง
หลังเข้ามาก็ปลดเครื่องประดับศีรษะออกด้วยตนเองแล้วสั่งให้ทุกคน
ล่าถอยออกไป ป่าหวิลมองเงินจยาผู้คราหนึ่ง บอกให้นางเข้าไปปรนนิบัติ
ส่วนตนเองเผยยิ้ม นำเหล่าสาวใช้ออกจากห้องแล้วปิดประตู

ช่วงเวลาห่างกันหนึ่งปีกว่า คืบนี้ได้เห็นเผยไย้อันกลับมาปรากฏตัว
ต่อหน้าตนเองอีกครั้ง ต่างจากเมื่อครู่ที่รอบด้านเต็มไปด้วยผู้คน ทั้งสองคน
ได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง เงินจยาผู้หัวใจเต้นถี่รัว นึกถึงคำกำชับย้ำๆ ของ
มารดาที่สงบจิตใจ ลูกขี้ขี้้นจากขอบเตียงที่ตนเองนั่งมาตลอดทั้งเย็น

เดินมาที่ด้านหลังเขาเบาๆ ก่อนรวบรวมความกล้าเอ่ยเสียงเบา "ท่านพี่
ข้าช่วยท่านผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้านะเจ้าคะ"

เผยโถงอันหันหลังให้นาง เขากำลังถอดเสื้อผ้า เมื่อได้ยินเสียงนาง
พูดอยู่ที่ด้านหลังตน การเคลื่อนไหวจึงหยุดชะงัก เขาหันหน้ากลับมามอง
สบตากับนาง

ทั้งสองคนอยู่ใกล้กันมาก ในที่สุดเงินจยาผู้ก็มองเห็นชัดว่าคือนี่
เขาดูคล้ายไม่ได้ดื่มสุรามากนัก มีแค่แววตาที่ยังคงหยาดเอี่ยมไปด้วย
ฤทธิ์สุราจางๆ

เขาร้องอึม เอ่ยว่า "รบกวนแล้ว" ออกมา นำเสื้อคลุมตัวนอกที่
เมื่อครู่ตนถอดออกวางลงไป ในมือที่ยื่นออกมาของนาง แล้วกลับตัว
เดินผ่านข้างกายนางไปนั่งลงบนขอบเตียง

ภาพนี้ทำให้เงินจยาผู้นึกถึงเหตุการณ์ตอนที่ตนเองพักอยู่กับเขา
ที่อุ้งตื้นมาอย่างห้ามไม่ได้

ช่วงนั้นทุกครั้งที่เขากลับมาตอนเย็น นางมักจะแยงหน้าที่กับสาวใช้
ด้วยการไปปรับเสื่อนอกที่เขาถอดออกมา มีบางที่ที่เขาจะยิ้มน้อยๆ บางที่
ก็ไม่แสดงสีหน้าอะไร แต่นางไม่เคยรู้สึกอึดอัดใจแม้แต่น้อย

คือนี่ทั้งที่เขาคลายมาเป็นสามีของนาง นางเป็นภรรยาของเขาแล้ว
ทว่าเขากลับแสดงท่าทางเกรงใจเพียงนี้

เงินจยาผู้นำเสื้อผ้าของเขาไปวางให้เรียบร้อยแล้วหันกลับมา
เดินกลับไปอยู่ข้างๆ เขาซ้ำๆ

เขานั่งอยู่บนขอบเตียง ส่วนนางยืนมองเขาอยู่ด้านข้างตาไม่กะพริบ
เทียนไขสีแดงลุกไหม้ เงามัววูบ

ชั่วขณะหนึ่งไม่มีใครพูดอะไรทั้งนั้น

หลังผ่านไปสักพัก เขาคลายเมามาขึ้นมา สู้ฤทธิ์สุราไม่ไหวอยู่ข้าง
ยกมือขึ้นนวดขมับตนเอง ดวงตาที่ไม่มองนาง แค่อ๋อเสียงคู้้อออกมาว่า
"ดีแล้ว เจ้าเองก็พักผ่อนเถอะ" เอยจบเขาก็นอนลงไป

บนร่างของเขายังคงสวมเสื้อผ้า เสื้อชั้นนอกสุดมองดูแล้วเรียบร้อย
แม้แต่รอยยับย่นสักเล็กน้อยก็ยังมี

เงินจയാผู้เอยตอบรับเสียงเบา หันหลังให้เขา ถอดเสื้อผ้าออกซ้าๆ
สุดท้ายถอดจนเหลือแค่เสื้อตัวใน จากนั้นจึงคลานขึ้นเตียงไปอย่างแผ่วเบา
นอนลงข้างกายเขาอย่างระมัดระวัง

นางขดตัว โบกหน้าหันไปทางเขา นอนร่วมหมอนผ้าแพรขาวที่ปักลาย
ลูกหลานเต็มเมืองความสุขมากมายไปนั้น ตรงกลางระหว่างทั้งสองคน
กลับเว้นว่างอยู่ราวหนึ่งจื่อ

เขานอนหงาย หลับตาอยู่ตลอด คล้ายว่าหลับไปแล้ว ลมหายใจ
สม่ำเสมอ กระทั่งขนาตายังไม่ขยับ

ตอนแรกเงินจยาผู้เองก็หลับตา ก่อนลืมตาขึ้นซ้าๆ จับจ้องไปยัง
โบหน้าด้านข้างที่เขาเปิดเผยให้นางเห็น มองอยู่นานก็นึกถึงคำกำชับ
ของมารดาขึ้นมา หลังล้งเลอยู่หลายครั้ง ในที่สุดก็รวบรวมความกล้า
เขยิบเข้าไปใกล้เขาช้าๆ ยื่นแขนอ่อนนุ่มข้างหนึ่งออกไปพาดลงบนเอวเขา
เสียบๆ

ปลายขนตาเผยไย่ฉันทขยับไหวน้อยๆ

เงินจยาผู้รู้ว่าเขายังตื่นอยู่ จึงรู้สึกไม่กล้ามองเขาอยู่บ้าง

"ท่านพี่..."

เงินจยาผู้เรียกเขาเสียงเบา น้ำเสียงแทบประดุจเสียงยุงบิน ขนตา
สั้นไหว หลับตาลง ใบหน้าดังามซบลงบนบ่าข้างหนึ่งของเขาเบาๆ

เผยเียวอันไม่มีอาการตอบสนอง แล้วก็ไม่ได้ผลึกใสนางออก
หลังผ่านไปสักพักก็เอ่ยขึ้นมา "ข้าแต่พระเจ้า ก็จะไม่ปกป้องเจ้ารอบด้าน
นับจากวันนี้เจ้าจะต้องทำตัวสงบเสงี่ยม ห้ามมีความคิดที่ไม่สมควรมีอีก"
น้ำเสียงเขาสงบนิ่ง

เงินจยาผู้หนึ่งอึ้ง ร่างกายแข็งค้างไปแล้ว ก่อนจะค่อยๆ ล้มตา
พร้อมเงยหน้าขึ้นช้าๆ

เขาเองก็ล้มตาขึ้น หันหน้ามองมาทางนี้เล็กน้อยเช่นกัน

สายตาของทั้งสองมาพบกันอยู่ที่ข้างหมอน

นัยน์ตาของเขาดำสนิท แววตาเยือกเย็น มองไม่เห็นความอ่อนโยน
สักนิด

สีแดงระเรื่อบนใบหน้าเงินจยาผู้ค่อยๆ เลือนหาย แขนข้างที่วางพาด
บนเอวเขาก็ค่อยๆ เก็บกลับคืนมา

นางไม่กล้ามองเขาอีกต่อไปแล้ว ในใจรู้สึกหดหู่อย่างที่สุด หลับตาลง
พลางเอ่ยเพิ่มพ้ำ "ข้าทราบแล้วเจ้าคะ เป็นความผิดของข้าเอง... ข้าไม่ควร
ทำเช่นนั้นกับท่าน..."

"ข้านั้นอย่างไรก็ได้ แต่เมื่อเจ้าแต่งเข้ามาในสกุลข้าแล้ว วันหน้า
ก็ยากจะหลีกเลี่ยงการอยู่ร่วมกับผู้อื่นทั้งวัน ทางเขเวียนเกอเออร์ด้ำนนั้น
หากเจ้าไม่ชอบเด็กคนนี้ วันหน้าอยู่ห่างจากเขาสักหน่อยเป็นพอ มีเรื่อง
อะไรให้พูดกับข้าก่อน จำเอาไว้ว่าข้าไม่อนุญาตให้เจ้าใช้ลูกไม้ไม่เลือกวิธี
เพื่อบรรลุเป้าหมายอีก ต่อหน้าข้าก็ห้ามโกหกอีก ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใด

ก็ตาม"

ถ้าเกิดพูดว่าเมื่อครูนี้อาจจะรู้สึกรักบ้างล่ะก็ ตอนได้ยินคำพูดเช่นนี้ออกมาจากปากเขา แต่คำว่า 'อับอาย' ก็ไม่อาจบรรยายความรู้สึกในใจนางตอนนี้ได้อีกแล้ว

เรื่องต่งหลงหน้าเดิมที่นางลืมไปนานแล้ว แต่ในช่วงเวลานี้นางกลับถูกกระตุ้นให้จดจำได้อีกครั้ง

ที่แท้เขาก็ไม่เคยลืมคำโกหกที่นางพูดไว้กับเขา ที่ผ่านมาก็แค่ไม่เคยขึ้นมาพูดกับนางเท่านั้น

และในคืนนี้หลังเขาแต่งกับนาง ในที่สุดก็พูดออกมา

เงินจยาผู้ตัวสั้นเล็กน้อย ซ้อนสายตาขึ้นมาดูเขาอีกครั้ง เห็นเขามีสีหน้านิ่งเฉย ดวงตาดูเหมือนจะหลับไปอีกแล้ว

"ข้า...จำได้แล้วเจ้าคะ"

หลังตอบรับสั้นๆ ไป เงินจยาผู้ก็เหมือนใช้เรี่ยวแรงหมดไปทั้งร่าง ซุกศีรษะเข้าหาตัว ร่างกายนิ่งไม่ไหวติง

ภายในห้องนิ่งเงียบหนักอึ้งไปทันใด

ข้างหนทางได้ยินเพียงเสียงลมหายใจของเขา

เงินจยาผู้ไม่เข้าใกล้เขาอีกแล้ว เหมือนกับก่อนหน้าวันที่เขยิบร่างเข้ามา นางค่อยๆ เขยิบกลับไปเงียบๆ จวบจนตนเองไม่ได้แตะโดนชายเสื้อเขาอีก

นางกลั้นหายใจพลิกตัวช้าๆ ทันทีที่หลับตาหยาดน้ำตาก็ไหลรินลงมา กลิ้งมาที่ข้างใบหู

นางไม่กล้าส่งเสียงสะอื้น แต่ก็หยุดน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ไหลเปียกชุ่ม

ปลอกหมอนเงียบๆ

"เจ้าร้องให้ไปไย"

หลังจากนั้นไม่นานนางก็ได้ยินเสียงของเขาดังมาจากข้างหลัง จึงพยายามส่ายหน้าสุดชีวิต เอ่ยตอบเสียงอู้ "ข้าเปล่าเจ้าคะ"

"เจ้าร้องให้อยู่แท้ๆ พอแล้ว เล็กร้องเถิด!"

น้ำเสียงของเขาคล้ายกำลังปลอบใจ แล้วก็เหมือนจะหงุดหงิดอยู่บ้าง เงินจยาผู้อดทนไม่ไหวอีกต่อไป สะอื้นฮักออกมา

นางหลับตาเอ่ยเสียงอู้ "ในเมื่อท่านรังเกียจข้า คุณถูกข้าเพียงนี้ จะยังแต่งกับข้าเพื่ออันใด ก่อนหน้านั้นข้าก็พูดไปแล้วว่าข้าไม่สนใจ เรื่องนั้นแล้ว แล้วก็ไม่ได้บังคับให้ท่านแต่งข้าอีกเสียหน่อย"

ในที่สุดเผยไวย่อันก็หันหน้ากลับมา มองดูนางที่หันหลังให้เขา ท่าทางคล้ายลังเลอยู่เล็กน้อย

"ข้าบอกว่าข้ารังเกียจเจ้า คุณถูกเจ้าตั้งแต่เมื่อไร เมื่อครู่ข้าแค่สอนเจ้า วันหน้าจะต้องทำตัวสงบเสงี่ยม ห้ามคิดอะไรเหลวไหลอีก"

"ท่านกำลังรังเกียจข้า คุณถูกข้าอยู่ได้อย่างไร..." เงินจยาผู้สะอื้น "...ท่านวางใจได้ ข้าไม่มีทางต่อแยกท่าน... วันหน้ารอท่านมีคนที่รักแล้ว..."

ตอนที่เอ่ยประโยคนี้เงินจยาผู้ก็มีแต่ความรู้สึกเศร้าภายในใจ นางพยายามอดทนไว้สุดชีวิต แต่น้ำตากลับยิ่งไหลออกมาไม่หยุด กลิ้งลงมาประหนึ่งสร้อยไข่มุกสายขาด ยิ่งร้องให้ยิ่งรู้สึกเสียใจ

"เลิกพูดจาไร้สาระได้แล้วล่ะ ไม่ต้องร้องแล้ว..."

เผยไวย่อันที่อยู่ด้านหลังเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง น้ำเสียงอ่อนโยนมากขึ้น เมื่อเทียบกับเมื่อครู่นี้ แฝงไปด้วยความระมัดระวังเหมือนกำลังปลอบขวัญ

เงินจยาผู้ชุกหน้าเข้าไปในหมอน หัวไหลไหว น้ำเสียงอู้อี้ "ข้าหยุดร้องไม่ได้...ท่านไม่ต้องมาสนใจข้า..."

เผยเวยอันขยับตัวลุกขึ้น ครึ่งตัวพึงไปที่หัวเตียง หันหน้ามามองนางที่หันหลังให้เขา หลังจากนั้นก็นำมตัวเล็กน้อย มือเอื้อมไปทางนาง ทว่าตอนที่มือใกล้สัมผัสไหล่นาง เขากลับชะงักไปอีกครึ่ง

"เลิกร้องได้แล้ว"

เงินจยาผู้สะอื้นให้ต่อไป

"ต้องให้ทำอย่างไรเจ้าจึงจะหยุดร้องได้"

เงินจยาผู้ทำเป็นไม่ได้ยิน

เผยเวยอันนิ่งเงี้ยบอยู่ครู่หนึ่ง พลันเอ่ย "หากเจ้ายังร้องให้ ข้าจะออกไปห้องหนังสือแล้ว" เอ่ยจบก็ทำท่าเตรียมลุกจากเตียง

เงินจยาผู้หยุดร้องทันควัน นางหันหน้ากลับมาอย่างรวดเร็วโดยไม่รู้ตัว ดวงตาคู่กลมยังคงล่อไปด้วยหยดน้ำ มองไปที่เขา

เผยเวยอันผ่นลมหายใจออกมาซ้าๆ เหลือบมองใบหน้าทีเลอะเประอะไปด้วยคราบน้ำตาของนางคราหนึ่ง ก่อนพลิกตัวลงจากเตียง

เงินจยาผู้มองดูแผ่นหลังเขาที่กำลังลงจากเตียง หัวใจเต้นถี่รัว ใบหน้าไร้สีเลือดไปอีกครั้ง

นางเองก็ไม่ได้ตั้งใจจะร้องให้ต่อหน้าเขาจนทำให้รู้สึกรำคาญ เพียงแต่เมื่อครูนี้อู้สึกอับอายและเสียใจมากจริงๆ ทั้งยังเจอกับท่าที่เช่นนี้ของเขาก็ก็นางจึงหลังน้ำตาออกมาอย่างห้ามไม่ได้

ในคืนเข้าหอเช่นนี้ หากเสียงร้องให้ของนางทำให้เขารำคาญจนทิ้งนางไปอยู่ที่ห้องหนังสือจริงๆ เช่นนั้นวันพรุ่งนี้นางก็ไม่ต้องไปพบ

หน้าผู้ใดแล้ว ขุดดินฝังตนเองลงไปให้สิ้นเรื่องสิ้นราวเสียเลย

"พี่ใหญ่เฒะ!" เจินจยาผู้ลุกขึ้น เอ่ยคำเรียกติดปากของตนออกมา
โถมร่างไปกอดเอวเขาจากข้างหลังทันใด "ข้าไม่ร้องแล้ว ท่านอย่าไป..."
น้ำเสียงของนางยังแผ่อาการสะอื้น ทว่าพยายามฝืนไว้สุดกำลัง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6469->